2 pages en langue française

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XIII, Nr. 91/92, oct.–decembrie 1965 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

Un gând de piatră

În comunicarea mea la colocviul eminescian dela Veneția (octombrie 1964) prezentam ipoteza după care poetul a scris unele versuri descriind invazia romană în Dacia după ce a contemplat mulaje ori desene ale Columnei Traiane. Este vorba de evocarea următoare:

În a Dunării lungi valuri ce vuiesc și se frământă
Trece-un pod, un gând de piatră repezit din arc în arc
[...]
Peste pod cu mii de coifuri trece-a Romei grea mărire,
[...]
Iar Saturn cu fruntea ninsă stând pe steaua-i aburie
Și-aruncând ochii lui turburi peste-a vremii-mpărăție
Aiurind întreabă lumea: – „Și aceia-s muritori?"
(Memento mori)

Azi, reluând studiul, ipoteza îmi pare certitudine. Poemul datează din 1872, deci autorul nu a putut consulta și folosi frumoasa ediție heliogravată a lui W. Froehner (**La Colonne Trajane,** Paris, 1872–1874) și cu atât mai puțin opera erudită a lui C. Cichorius (**Die Reliefs der Trajanssäule,** Berlin, 1896). Dar chiar dacă nu a avut ocazia să răsfoiască vechea descriere a lui R. Fabretti (**De Columna Traiani syntagma,** Roma, 1690). Eminescu a văzut cu siguranță alte reproduceri ale monumentului, la Viena ori Berlin. Sugestia îi va fi venit în primul rând dela titlul revistei lui B. P. Hasdeu – **Columna lui Traianu** – care începuse să apară în 1870.

Apropierea dintre versuri și modelul plastic este categorică. Pe primele metope vedem „a Dunării lungi valuri", apoi „un gând de piatră" – podul de vase al primei campanii din 101 – în sfârșit, „a Romei grea mărire". Licență ori interpretare personală: Saturn este în realitate Danubius. Altă transpunere în același poem: Dacii sunt descriși cu îmbrăcăminte și armamentul Romanilor:

Pe-a lor umeri spânzur roșii piei de tigri și de leu
Și-a lor plete lungi și negre pe-umeri cad de semizeu

Asupra valorii strategice a podului – de astă dată, cel dela gurile Dunării nu cel dela Drubeta – poetul avea să revină în celebrele versuri din **Scrisoarea III:**

După vremuri mulți veniră, începând cu acel oaspe,
Ce din vechi se pomenește, cu Dariu a lui Istaspe;
Mulți durară, după vremuri, peste Dunăre vreun pod,
De-au trecut cu spaima lumii și mulțime de norod.

Aici izvorul poate fi ușor identificat. Poemul datează din 1881 iar în 1875 apăruse volumul I din **Istoria critică a Românilor,** de B. P. Hasdeu. La pp. 211–212, poetul a găsit textele documentare (Herodot și Cantemir), cât și considerațiile marelui istoric pe care îl admira mult: **„Vadul Dunării** (...) a servit de trecătoare în mii de ocaziuni pentru sute de popoare în cursul a douăzeci și patru de secole, începând dela puntea persiană din 500 înainte de Crist și până la puntea muscălească din 1828; niciodată însă ceva monumental, ci tot lucruri de lemn, poduri de vase, șubrede baze ale unor efemere lupte; uriași ridicati în câteva zile și pentru câteva zile."

Acum câțiva ani, pentru a înăbuși rebeliunea țăranilor din Vrancea, precum și din alte regiuni din Moldova și Oltenia, din ordinul lui Gheorghiu Dej au intrat în acțiune detașamente speciale aparținând regimentului de parașutiști dela Buzău, mai exact dela Cotul Ciorii-Buzău. Recrutați din elemente uteciste și aleși pe sprânceană, parașutiștii aceștia au primit, în afară de soldă, câte 90 lei pentru fiecare săritură efectuată în zona de operații.

Parafrazarea este evidentă. Eminescu n'avea nevoie să se inspire direct din Herodot ori din inscripțiile achemenide (dealtfel poetul nu știa grecește iar scrierea cuneiformă abea fusese descifrată la începutul secolului al XIX-lea) – era suficient să studieze cu atenție opera lui B. P. Hasdeu. Ceeace făcea căci a semnat recenzii elogioase.

Și astfel, în urma acestei analize, stabilim alte legături spirituale decât acelea cu care ni s'au împuiat urechile: absurda teorie după care Eminescu ar fi fost o creație a „Junimei" și a lui Maiorescu! În realitate cei doi giganți moldoveni stau alături, înfrățiți de aceeași viziune augustă a istoriei noastre, lipsită de cea mai mică umbră de vulgaritate miticistă. Fapt intuit încă din 1937 de dl. Mircea Eliade: „Când se va face o morfologie culturală a sec. XIX românesc, se va vedea cât e de aproape Eminescu de Heliade Rădulescu, Bălcescu și Hasdeu și cât e de departe de Maiorescu și „Junimea". [...] Hasdeu, marele naționalist, nu are niciun sentiment de inferioritate față de Europa. În articolele sale politice, compara adesea România cu Italia. Nu avea sentimentul că participă la o **cultură mică,** meschină sau modestă (așa cum credea, bunăoară, Maiorescu și Caragiale)."

Eu n'am spus altceva cu ocazia unei controverse. Meschinul Caragiale, cu orizontul teșit de fățărnicul mahalalei, a fost și rămâne un moftolog, iar Eminescu și Hasdeu – sculptori ai unor gânduri de piatră.

E. LOZOVAN

Apel, în pragul lui 1966

S'a obișnuit până acum ca toate apelurile ce aveau ca scop triumful libertății și dreptății să fie adresate poporului.

Intenții lăudabile dar inoperante.

După o tristă și dureroasă experiență de 20 de ani, timp în care Armata roșie ne-a adus în vârful baionetelor un gen specific de „libertate" și „justiție socială", condițiile existente azi în România nu mai permit celor mulți să audă, sau dacă întâmplător aud, sunt în imposibilitate totală de a reacționa pozitiv.

Ca român și refugiat, aș dori să fac de data asta apel la conștiința celor ce se acroșează, cu un dispreț regal al voinței poporului, la conducerea Statului Român.

În prezent guvernul dela București se compune dintr'o nouă echipă de oameni, care încearcă – se pare – mici îmbunătățiri, în cadrul sistemului comunist, deci prin forța lucrurilor superficiale, menite mai mult să le asigure puterea decât să modifice radical condițiile de viață, mizerabile, ale celor în numele cărora spun că vorbesc. Subterfugii tactice, ieftine, de moment, impuse de amenințarea punerii în practică a planului Valev, care i-ar fi metamorfozat în simpli funcționari, „servitori cu pălăria 'n mână, așteptând stăpânii la aeroport", cum se exprima, plastic, Alexandru Drăghici și tovarașii lui (miniștri) în cadrul „prelucrărilor cu masele", care au urmat distanțării de Moscova.

Adevărurile rostite cu această ocazie de „Inalții Conducători de Stat și de Partid" căzuți în dizgrația stăpânilor din Kremlin, au produs, printre cei care cunoscuseră pe propriile piele necondiționatul lor servilism, mai multă stupefacție decât destindere. Totuși, însetoșați de libertate, cei exploatați, terorizați și umiliți, n'așteptau dela conducătorii comuniști decât probe concrete de trezire în ei a conștiinței românești, pentru a face din ei adevărați eroi naționali.

„Tovarăși! am fost jefuiți de Ruși, au profitat de noi că nu aveam experiența conducerii de Stat și ne-au sărăcit Țara. Au instigat minoritatea maghiară să ceară alipirea la Ungaria, ca să ne șantajeze. Ne-au vândut utilaje vechi și inutilizabile, iar noi le-am plătit cu bani grei, ca în prezent să ne ceară să devenim țară furnizoare de materie primă."

Adevăruri zguduitoare, adevăruri cunoscute, care, rostite de responsabilii comuniști căpătau sensul unei spovedanii, cu toate consecințele pe care aceasta le implică: iertarea păcătosului.

Din păcate spovedania n'a fost decât autocritică: cuvintele au rămas, deci, fără efect. Promisiunile făcute în fiecare capitală de regiune, în fiecare oraș, la nivelul fiecărei instituții sau întreprinderi, care începuseră să împrăștie frica și să trezească speranțe într'o viața mai bună, mai liberă și într'o veritabilă independență națională, n'au fost ținute. Obligați momentan să se apropie de popor, deoarece le lipsea protecția stăpânilor, tiranii de ieri – scăpați din furtună – n'au mai găsit în ei resursele necesare pentru a se transfigura în eroi naționali.

Eroismul necesită în primul rând sacrificiul de sine, iar ei sunt prea atașați de posturile care le asigură și putere și huzur. La teama pierderii situațiilor se adaogă, poate, și teama răspunderilor. Ei nu sunt creștini și nu știu că există posibilitatea răscumpărării păcatelor pentru fiecare, atunci când există voința sinceră a răscumpărării.

Prin natura lui. Poporul Român e predispus mai mult la iertare decât la răzbunari; dar, după tot ce a suferit, nu mai e deloc dispus să ierte pe cei care, în afară de vorbe, nu fac nicio dovadă concretă că merită într'adevăr să fie iertați.

În pragul unui an nou, supun aceste gânduri, sincer și fără patimă, guvernanților actuali ai țării mele, pe care m'am văzut obligat s'o părăsesc; nu de mult, oricum după „liberalizare"...

I. BUCUR

Dela agitație la acțiune (III)

Ineficacitatea politică a Exilului românesc provine dintr'um fel de boală a spiritului, prezentând simptome de unilateralism exclusivist: la o extremă – aberațiile intelectualiste, potrivit cărora refugiații n'ar avea de jucat decât un rol cultural; la cealaltă extremă – excesele agitatorice, acțiunea cu orice preț. Astfel, cei care gândesc, obsedați de succesul personal, uită interesele naționale – atunci când nu i le subordonează –, iar cei care, dornici de a face ceva, au fost parașutați în țară și așteptați de milițieni la aterizare, n'au știut prea bine pentru ce se sacrifică.

Gândirea și acțiunea Exilului se proectează divergent.

Fenomenul se explică. Prin irupția mediocrităților în viața publică, politicianul substituindu-se omului politic, noțiunea a fost discreditată. Explicația un e însă justificare. Căci, dacă gânditorul se caracterizează prin setea de înțelege, iar omul de acțiune prin capacitatea de a realiza, caracteristica omului politic e că poate, în acelaș timp, să înțeleagă și să realizeze. El știe nu numai „ce" vrea să facă, dar și „cum" să facă. În el gânditorul și omul de acțiune se întâlnesc și se completează. Gândirea lui, bazată pe realități și verificată în acțiune, nu poate fi utopică; acțiunea lui, precedată de gândire și permanent confruntată cu rezultatele, nu e oarbă.

Cert, geniul omului politic poate fi pus în serviciul Binelui sau în serviciul Răului, dar nu aceasta ne preocupă, ci rolul Exilului. Prin definiție, el e politic. Ceea ce necesită din partea refugiaților, pe lângă o indiscutabilă putere de înțelegere, o excelentă capacitate de adaptare și realizare. Altfel, înțelegerea e deprimantă: în viața socială, în general și a exilurilor, în special. Căci, dacă conjunctura politică actuală nu depinde de noi, realizările succesive, modeste, dar indispensabile pentru atingerea obiectivului național, sunt în funcție de capacitatea noastră de organizare și adaptare.

Cu aceste precizări și în acest spirit, să trecem le analiza situației de ansamblu.

Situația generală (internațională)

Trăsătura caracteristică a situației internaționale o constitue ofensiva – în proect sau în act – a lumii comuniste și defensiva ne-inspirată a lumii libere. Renunțând la supremație, Occidentul a renunțat ipso facto la inițiativă, pierzându-și astfel libertatea de acțiune. Asta 'nsemnă că dacă reușește uneori să nu piardă, nu poate niciodată să câștige. Nu ne vom extinde. Statu-quo, destindere, liberalizare, am arătat ce 'nseamnă. „Coexistența pașnică" a fost definită de Dimitri Manuilsky (printr'o lugubră ironie, președinte al Consiliului de Securitate la O.N.U., ca delegat al Ucrainei, în 1949) încă din 1931.

Citâm:

„Războiul necruțător între comunism și capitalism e inevitabil. Astăzi, bineînțeles, noi nu suntem destul de puternici pentru a ataca. Timpul nostru va veni în douăzeci sau treizeci de ani. Burghezia va trebui să fie adusă într'o stare de somnolență. Atunci noi vom începe să lansăm cea mai spectaculară mișcare pentru pace. Vor fi **propuneri uluitoare și concesii neașteptate.** Țările capitaliste stupide și decadente se vor bucura să coopereze la propria lor distrugere. Ele vor binecuvânta norocul de a fi prieteni; deîndată ce apărarea lor va fi la pământ, le vom zdrobi cu pumnul strâns."

E limpede. Fără o revizuire radicală a concepției lor politice, care să le permită dejucarea manevrelor înșelătoare comuniste și luarea inițiativei, nu există pentru Puterile Occidentale nicio ieșire.

Să comparăm!

Inamicul are: un scop, obiectiv principal, care se situiază înapoia liniilor adversarului – dominația mondială; și o ideologie ce-i permite o viziune politică de ansamblu. Dispune de metode de persuasiune și acțiune științifice. Posedă: o strategie, care definind precis obiectivul principal, trasează liniile mari pentru atingerea lui și stabilește etapele; o tactică, suplă, schimbătoare, în măsură să se adapteze la orice situație, dar care rămâne strict subordonată

(urmare în pag. 6)

BIRUIT-AU GÂNDUL

A apărut volumul IV din „Buletinul Bibliotecii Române" din Freiburg, prin strădania directorului Virgil Mihăilescu. Mai jos dăm cuprinsul, din care se pot reține câteva contribuții științifice de valoare.

Aici însă, voim să subliniem că acest frumos volum de 250 pagini s'a născut în furtună, ceeace îi conferă un prestigiu sporit. E normal să fie așa: torța luminează în vânt și împotriva lui. Ne e silă ca de... (trunchiem comparația) să mai amintim că o bandă de denunțători specializați, colaboraționiști rusofili, părăsituri ale Levantului au voit să lovească în Institutul dela Freiburg. N'au reușit decât să-și etaleze pe piață fierea, neputința și nivelul intelectual. Cerând „Bibliotecii Române" un catalog tipărit, înainte de a o arunca pe stradă, i-au adus cel mai frumos omagiu. După cum se știe, printre oamenii cu carte, **doar „Biblioteca Congresului" (Washington) și cea dela „British Museum" (Londra) au reușit să-și tipăreacă cataloagele.** „Biblioteca Națională" din Paris a început imprimarea fișierului său la sfârșitul secolului trecut și a ajuns la litera **T.** Păstrând proporțiile, i se pretinde d-lui Virgil Mihăilescu – care a pus 16 ani de abnegație la temelia instituției, fiind în același timp dactilograf, legător, expeditor și secretar – mai mult decât a putut da echipa de specialiști a Academiei Române, în condițiile unui stat liber!

Iată cuprinsul bogatului „Buletin":

R. Gassauer, **Gaspar Graziani. Ein Fürst der Moldau von Habsburgs Gnaden.**

L. A. Popovici, **Dora d'Istria.**

C. Isopescu, **Attestazioni americane sulla latinità dei Romeni.**

N. I. Herescu, **Cronica latină.**

N. Djuvara, **Concepția istoriei la Nicolae Iorga.**

R. V. Bossy, **Pictorul Eustațiu Stoenescu.**

G. Lupi, **Eugen Lovinescu. Bibliografie.**

I. G. Dimitriu, **Uber die deutsch-rumänischen Freunschaftsbeziehungen im Laufe der Zeit.**

V. Mihăilescu, **Încercări enciclopedice în cultura română.**

Recenzii erudite (C. Papanace), texte literare (**Maramureșul** de Aron Cotruș: să-l mediteze mai ales rusofilii născuți în România), și un elocvent bilanț: **Activitatea editorială a Bibliotecii Române din Freiburg (1949–1965).**

Nu uitați să vă trimiteți obolul dv. în 1966 pentru susținerea celei mai urgisite și mai curajoase instituții românești din exil: 78 Freiburg i. Br., Zasiusstrasse 39.

„DISCRIMINARE"

Dl Littel, cu soața, au călătorit în Europa orientală și-și publică impresiile în Eastern Europe, oct. 1965, p. 8, și urm. Imposibil de găsit un exemplu de mai multă cruzime mintală yankee. Cu sânge rece, cu scopul unic de a-și umple carnetul de note, reporterul chestionează. Puțin importă că victima are lacrimi în ochi, că insistența sguduie, că privirea sfredelitoare face să sângereze iarăși niște inimi convalescente, reporterul întreabă, insistă, revine.

Iată dialogul avut cu un biet student român:

„Tânărul repeta că nu-l interesează politica iar eu continuam să-i pun întrebări politice. În cele din urmă, disperat, răspunse: Nu sunt decât un om neînsemnat. Nu citesc ziare. Dece? Mă întrebi dece? Pentrucă avem un singur partid. Ar fi altfel dacă am avea două. Am putea să le opunem pe unul celuilalt. Și partidul unic e partidul comunist. D-ta ești unul. Noi suntem mulțimi. D-ta te gândești la apartament, la călătorii, la copii. Noi ne gândim de unde să facem rost de bani suficienți pentru a invita o fată la cină. Nu putem mai mult și nu ne gândim la mai mult."

Necunoscut student român, cum am voi să te strângem le piept căci ți-ai adunat forțele să-l lovești în obraz pe nesimțitorul psihanalist.

Dar dl Littel nu e satisfăcut și continuă încheierea:

„Vorbim despre libertate, în particular, și despre cea religioasă, în general. Interlocutorul meu, un chelner într'un hotel, zise: Foarte puțină lume se mai duce la biserică. Mai ales dintre cei tineri. Aproape numai bătrânii merg la biserică. Singurii tineri care mai țin religia sunt Evreii, nu Românii. – Faci discriminare între ei, am întrebat. – Nu, nu, vreau să spun că tinerii Evrei își țin religia, în timp ce tinerii Români... Nu, firește, nu fac discriminare."

Ei bine, îi vom răspunde noi d-lui Littel așa cum nenorocitul chelner bucureștean n'a putut să o facă.

În 1940, când în urma ultimatumului sovietic armata română se retrăgea din Basarabia, cetățeni români de religie mozaică deșertau dela ferestre apă clocotită peste capetele soldaților noștri. Când hoardele roșii se revărsau în 1944 asupra Bucureștilor au ieșit cu flori în fața tancurilor doar locuitorii din Văcărești, din preajma marei sinagoge. Când, doi ani mai târziu, marele soldat care a fost mareșalul Antonescu – și căruia atâția Evrei îi datorau viața – era tradus în fața unui tribunal de borfași travestiți în judecători, în instituțiile bucureștene circulau liste prin care se cerea sentința capitală. Puțini creștini au semnat.

De care parte e discriminare, d-le Littel? Dece smângălești hârtia cu lucruri grave despre care n'ai habar?

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17.
Druck: Dr. Peter Belej, München 13.

Dela Prut până la Bug...

Prof. dr. Klaus Heitmann publică în „Zeitschrift für romanische Philologie", vol. 81 (1965), pp. 102–156 studiul intitulat: **Rumänische Sprache und Literatur in Bessarabien und Transnitrien. (Die sogenannte moldauische Sprache und Literatur.)** Autorul mi-a făcut onoarea de a-mi supune manuscrisul spre lectură; câteva din sugestiile mele le-a și acceptat. E pentru mine o datorie plăcută de a arăta că studiul tânărului învățat german este o contribuție științifică de valoare; ea depășește prin bogăția documentării tot ce s'a scris până acum în acest domeniu. (Nu fac, bine înțeles, excepție nici cele câteva pagini ce însumi am scris – student debutant – acum 12 ani.) Mai mult, avem de-a face și cu un act de curaj și probitate morală – calități atât de rare în vremile sub care stăm.

Prof. Klaus Heitmann trasează deci în 50 de pagini dense drama românimii de dincolo de Prut în lupta sa epică pentru păstrarea limbii și ființei naționale. Studiul nu poate fi rezumat. Ajunge să spun că aspectele cele mai controversate ale chestiunii sunt disecate cu ochi critic perfect independent. Dacă faptele oglindesc justețea tezelor românești și pentrucă de partea noastră stă adevărul. Cât vor mai exista istorici care își vor respecta meșteșugul la alte concluzii nu se va putea ajunge. De cealaltă parte avem doar contorsiunile și falsificările minții ruseți, asemeni sieși dela ducatul Moscoviei la veselii moștenitori Stalinizi.

Atrag atenția inițiatorilor unor volume dedicate Basarabiei și Bucovinei – d-nii N. Beldiceanu, Th. Cazaban, G. Filitti, M. Korne și V. Mihăilescu – care urmează a fi publicate, respectiv la Paris și la Freiburg, să aibă pe masa de lucru studiul prof. Klaus Heitmann, dela care vor trebui să plece investigațiile viitoare.

Iată acum câteva note și adițiuni bibliografice; ele aduc dovada interesului cu care am recitit lucrarea.

Ca un complement al studiului lui I. I. Nistor, **Românii transnistrieni,** trebue menționată recenzia lui N. Iorga din „Revue historique du sud-est européen" *) 2 (1925), pp. 157–160. De reținut aceste rânduri profetice, scrise cu ocazia fondării RSS moldovenești: „Le but est d'exploiter le roumanisme contre la Roumanie, l'inconscience des arriérés contre la pleine foi nationale des provinces roumaines pleinement cultivées. Ce n'est pas la première fois que l'hypocrisie politique ou sociale cherche à se servir des réalités nationales qu'elle se garde bien de reconnaître autrement que de forme. Mais, dans ce cas aussi, on verra que **jamais une nation ne peut être réveillée que pour ses propres buts!"**

Merită să fie folosită, mai ales ultima parte care conține interesante date statistice, din: Ange Bally, **Un ouvrage d'il y a un siècle sur la Bessarabie comme pays moldave,** RHSEE 16 (1939), pp. 129–144; 280–287; 341–369. 17 (1940), pp. 51–65; 243–282; 297–325.

Opusculul tendențios: J. Okhoniko – R. Batschinsky, **La Bessarabie et la paix européenne,** Paris, 1927, a fost pus la punct după merit de N. Iorga: RHSEE 4 (1927), pp. 250–253, care a răspuns deasemenea în „Le monde slave" din 1928 elucubrațiilor publicate de M. Adamov în aceeași revistă în 1927, pp. 65–106.

Chestiunea basarabeană nu poate fi separată de pretențiile aiuristice ale unor Ucraineni extremiști, deaceea este obligatorie consultarea lui I. I. Nistor, **Problema ucraineană în lumina istoriei,** Cernăuți, 1934, recenzie de N. Iorga în RHSEE 10 (1933), pp. 369–373.

În RHSEE 13 (1936), pp. 308–312, N. Smochină comentează: I. L. Efrodiev și A. Ignatovici, **Cuvântul nostru. Carte de cetire. Grupa I,** Balta, 1929, „Moldova Sovietică".

Pe marginea importantei lucrări a lui G. G. Bezviconi, **Boierimea Moldovei dintre Prut și Nistru. Actele comisiei pentru cercetarea documentelor nobilimii din Basarabia la 1821,** București, 1940, N. Iorga aduce importante interpretări personale: **Généalogies des boïars et officiers roumains de Bessarabie,** RHSEE 17 (1940), pp. 208–211. Nu știu în ce bibliotecă occidentală se găsește cartea lui G. G. Bezviconi; ea ar putea servi de bază pentru studii genealogice și onomastice.

Protestele unor oameni politici și cel prezentat de N. Iorga, în numele **Ligii Culturale,** în urma ultimatumului sovietic, sunt publicate în: **Le rapt de la Bessarabie,** RHSEE 17 (1940), pp. 289–294.

Iată acum câteva mărturii interesând același dosar. Însărcinatul suedez la Constantinopol raporta următoarele:

«Constantinople, 11 mai 1812.

Le Consul d'Autriche à Bucarest a écrit que les Russes se préparaient à évaceur les Principautés; qu'ils avaient déjà renvayé deux divisions de l'armée; qu'ils levaient en hâte les contributions arriérées, **enlevaient tout ce qu'ils pouvaient emporter,** et avaient commandé 6.000 chariots pour les transports; ce qui semblaient venir à l'appui de l'opinion du public sur une paix ou une trêve actuellement conclue. (s) Palin.» După: C. I. Karadja, **Extraits des dépêches de la Légation de Suède à Constantinople (1811–1813),** RHSEE 7 (1930), pp. 207–230. Nu știi ce să admiri mai întâi: perspicacitatea experților ori identitatea metodelor. Urmarea se cunoaște: armatele s'au retras în adevăr, „pacea" a fost plătita cu provincia dintre Prut și Nistru, iar prada din cele 6.000 de căruțe a fost considerată mezelic – „Sovromurile" de ieri!

Cu privire la cartea lui C. Kiritzesco, **La Roumanie dans la guerre mondiale,** Paris, 1934, N. Iorga face punerea la punct următoare, reducând la dimensiunile ei reale mitologia revoluționară cu care se ferchezuise protectorul lui Panait Istrati (scump și astăzi stângiștilor români):

„Il faut que je rectifie les détails sur la délivrance de Rakovski, le futur ambassadeur des Soviets à Paris. Il n'y eut pas «d'attaque de prison», ni de «délivrance par force». Bulgare, mêlé aux troubles sociaux d'Odessa, devenu propriétaire roumain dans la Dobrogea et chef des socialistes roumains auxquels ce médecin non exerçant parlait dans un jargon tout personnel, il était détenu dans une maison privée; feignant d'être gravement malade, il fut emmené de la façon la plus pacifique par ses camarades bolchévics qui allèrent le planter sur le piédestal de la statue du prince Cuza, où il clama des discours contre le roi et les politiciens roumains sans trouver d'écho, après quoi il s'empressa de passer le Prut en Bessarabie": RHSEE 11 (1934), p. 260.

Nu cunosc direct lucrarea: Z. I. Husărescu, **Mișcarea subversivă în Basarabia,** Chișinău, 1925.

Despre toponimia românească între Nistru și Donet – despre care acad. Iorgu Iordan nu suflă un cuvânt – îmi propun să revin într'un studiu special. Voi arăta acolo măsura și luciditatea politicii românești. În ciuda faptului că așezările moldovenești smâlțuesc hăul stepei transnistriene noi n'am făcut revendicări nesăbuite și ne-am limitat la aspirațiile omologate de tratatul Petru – Cantemir: **Țara Moldovii cu Nistrul să-i fie hotarul...**

E. LOZOVAN

*) În cele ce urmează abreviată RHSEE.

EUGEN RINOCERESCU LA „NOVĂI MIR"

Este imposibil să inventariezi mătăniile presei RSR la adresa „pompierului" (cum îl numea Alain Bosquet în „Le Figaro littéraire"). Rotativele „Casei Scînteii" asvârle săptămânal pe piață o lonesciadă kilometrică, care îl înăcrește de gelozie pe dl. Horia Stamatu.

Reținem în „Viața românească" no. 9 (septembrie 1965) vingălacul și pogonul, intitulate: **Eugen Ionescu, critic literar** de Al. Tudorică. Aflăm că ghidușului nu-i plăceau pe vremuri nici E. Lovinescu nici „Ion Barbu". Dl. Ierunca însă continuă să-l admire, în tăcere, pe detractorul Larilor săi, fără invocarea cărora nu poate să scrie nici o frază simplă ca „afară plouă".

Mai citim și în „Novăi Mir" al lui Tvardovskij („curajos" etc. cum zice eseistul) no. 8 (august 1965) cronica: **Nosorogi v N'ju-Jorke,** adică pe limba lui Pampon: **Rinocerii la New-York.** Confruntați datele: în august se deschid la Moscova cataractele parfumate ale Volgăi de elogii; în septembrie, la București, cooperativele grădinărești „Gladiola lui Lenin" nu mai au flori destule pentru grațiosul pachiderm balerin. Strălucit indiciu al „îndepentenței" RSR.

Reversul clătitei. La New York (oraș semit), Ionesco a lăsat să se afle, discret firește, că e pe jumătate Evreu (dacă făceam noi afirmația, nu ne-am fi spălat cu tot Atlanticul), după ce, la Paris, fusese lansat de „dreapta" (care are și ea imbecilii ei).

La închiderea ediției aflăm că se proectează o gigantică japonezărie la teatrul Kabuki din Tokio. Din relatările ziarului „Yokohama Shinbun" reiese că Euginoto Yonigawa e înrudit cu samuraii prin străbunicul unui văr al unui vecin de metrou, dela „Concorde" la „Madeleine", că a adorat de când se știe pe zeița Amaterasu și că – la urma urmei – posedă un suflet de **kamikadze.**

Ultima afirmație este exactă: aterizând la „Viața românească" s'a sinucis literar și și-a torpilat tovarășii. Săracul Garabet Ibrăileanu se tânguie amarnic și zadarnic pe cea lume: „Ce-ați făcut din revista mea? Unde-i stânga unde-i dreapta? Unde-i poporanismul și spiritul critic? Publicați în coloanele mele pe superdadaiștii dela Vichy. Cine s'a compromis din toți?"

MONITORUL COLABORAȚIONIȘTILOR

Eugène Ionesco, ianuarie 1965, colaborează la „Viața românească"; la teatrele din București: „Rinocerul", „Scaunele", „Cântăreața cheală".

Jean Constantinescu, Lola Bobescu, Roman Vlad, 1964–65: concerte la București.

Virginia Zeani, vara 1965: spectacole la Opera de stat.

Ion Ratiu, G. Serdici, vara 1965: în audiență la I. G. Maurer la Paris.

(urmează)

„Neamurile auziră țipătul chinuirei tale; pământul se mișcă. Dumnezeu numai să nu-l fi auzit?... Răsbunătorul prevestit nu s'a născut oare?"

CÂNTAREA ROMÂNIEI

DOINĂ

Dela Prut până la Bug
Tot Românu-i vită-n plug,
Din Kavkaz la Sahalin
L-au gonit sbirul străin.
Din Soroca'n Kazahstan
L-au făcut din om juncan.
Șvedule, cu cap de fier,
Vino iarăși la Bender,
Să pui tunul pe Rusnac,
Până'n mare la Azac.
Cine s'a'nsoți cu Rusul
Fie-i inima ca fusul,
Să plângă, să se'nvârtească
Odihnă să nu găsească!

E. L.

RECTIFICĂRI

La București s'a tipărit un volum de versuri de B. Fundoianu (= Fondane, etc.), care după cum se știe aparține spiritualității românești ca Varlaam celei neo-zeelandeze. Poetul figura însă anterior într'un „răboj" româno-creol pentru corespondența sa cu Chestov – care și el merită să se nemurească alături de frescele Voronețului. În plus, era integrat în cultura română în numărul special al revistei „Arena" (11 din 1963), publicată de Lituanienii... englezi. Acest opuscul-pronunciamento, compus în tradiția cea mai pură a „Femeilor savante" e prefațat de dl. Eugen Relgis, care în 800 de cuvinte – scrisul se numără ca nucile la Anglo-Saxoni – nu găsește loc pentru numele României. Recitiți volumul, la trei ani dela apariție: e foarte instructiv. Românismul – coafat cu asemenea predoslovie – stă sub flamura Soranei Gurian, admiratoarea Anei Pauker, a lui Petru Dumitriu și, bine înțeles, a lui Ionesco.

Cât de flatați trebue să se simtă oamenii de cultură români care lipsesc din ghiveciul parisero-londonez. (Vezi ultimele versuri din „Scri soarea II".)

ORBIRE ȘI INCONPETENȚĂ

Numai acum câteva luni, eseistul vorbea despre Tvardlovskij – redactor, al revistei „Novăi Mir" – și ni-l descria drept „unul din cei mai curajoși scriitori" etc.

Și iată că „exemplul" descinde în noembrie 1965 la Paris în brațele Elsei Triolet pentru a participa la „Zilele poeziei sovietice" – decor literar menit să pregătească dementa răsturnare a aliaților.

Ce sofisme va fi rumegând în acest moment dl. „Ierunca" nu ne interesează, pentru noi un lucru e clar: gălăgiosul gazetar n'are idee de ce este Rusia. Pentrucă a scrie – tu, Român apăsat de geutatea nenorocitei noastre istorii – despre convulsiunile rusismului ca despre un fenomen care interesează destinul nostru dovedește un incomparabil strabism.

Bun! Pasternak se luptă pentru demnitate în cadrul sistemului secretat de propriul său popor. Însemnează oare aceasta că atitudinea sa de Rus conservator suferă vreo transformare în ceeace ne privește pe noi? N'avem nicio dovadă și acesta este singurul lucru care ne interesează. Câțiva tineri poeți se revoltă – mișcător! – și cer mai multă libertate, fără însă ca un singur cuvânt să pună în cauză agresivitatea Maicii Rusii. Și pe noi **asta** ne doare, nu faptul că Evtușenko & Co. vrea să rumege nestânjenit cuceririle generației anterioare.

Schimbați decorul: Paris, rue Daru, pravoslavnica biserică a Rușilor refugiați. Luați din grămadă pe primul conte, de 40 de ani șofer la Clamart, și întrebați-l ce crede despre viitorul patriei sale carnale. Vă va vorbi sigur de guvern democratic, de alegeri libere, ba chiar de ecumenism – dar nu de renunțarea la anexiunile teritoriale. Și pentru noi acesta este testul capital.

INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI
– BIBLIOTECA ROMÂNĂ –
Freiburg (Germania)

COMUNICARE
PENTU BASARABIA ȘI BUCOVINA
(Dureri ale Neamului)

Printre punctele de program ale Institutului Român de Cercetări – Biblioteca Română – figurează și prezentarea prin studii sau articole a problemei **Românilor rămași înafara hotarelor Țării.**

O primă realizare în acest sens s'a făcut prin întocmirea și editarea **„Noului Album Macedo-Român"** (Vol. I – 1959). La această operă au colaborat, pe lângă personalități ale culturii române din exil și mulți învățați străini: Spanioli, Francezi, Germani, Portughezi, Turci, Bulgari, Albanezi, Italieni, etc.

Materialul primit (studii, amintiri, poezii, mesagii, etc.) a fost atât de abundent și variat, încât abia va putea fi cuprins în patru volume. Volumul II, care se găsește în lucru, va apărea în toamna acestui an, iar vol. III și IV în cursul anului viitor. Se va realiza astfel – cum s'a exprimat un distins colaborator francez – „o adevărată enciclopedie Macedo-Română".

(urmare în pag. 6)

Un nou act de trădare față de Basarabia

După cum se știe, o delegație „de partid și guvernamentală", având în fruntea ei pe Nicolae Ceaușescu și pe Maurer, a fost în vizită oficială în Rusia, la începutul lui septembrie 1965 și a poposit și la Volgagrad (ex-Stalingrad), în semn de omagiu față de „gloriosii apărători sovietici", nu pentru a se reculege pe locurile unde au căzut, luptând până la ultimul glonț, atâtea mii de ostași români. Pentru a da și mai multă greutate acestei vizite, din delegație au făcut parte numai oameni din prima garnitură a conducerii comuniste: Gheorghe Apostol, Paul Niculescu-Mizil, inevitabilul Bîrlădeanu, Manea Mănescu, secretar al „Comitetului Central", Corneliu Mănescu, Ministru de Externe etc.

La sfârșitul vizitei și după ce anumite chestii „au fost puse la punct", față'n față cu șefii mai mari din Kremlin, s'a publicat un comunicat, datat în Moscova la 10 septembrie 1965. Oficiile de propagandă comuniste din țară și organele de colportare ale aceleiași propagande, precum și ziarele „pe linie" și în „sensul istoriei" din țările occidentale, au interpretat vizita cu pricina ca un fel de consacrare a „independenței" țării noastre față de Uniunea Sovietică. În comunicat însă este și un pasaj, cel mai important din punctul de vedere al intereselor naționale românești, prin care comuniștii din Moscova și cei din București preconizează, în perfect acord, menținerea în Europa centrală și orientală a frontierelor impuse la sfârșitul celui de al doilea război mondial, cu rezultatul abandonării unei jumătăți din Europa imperialismului ruso-sovietic. Textual, zice comunicatul: **„...inviolabilitatea frontierelor existente în Europa, inclusiv frontiera statală între Republica Democrată Germană și Republica Federală Germană..."** Prin acest **inclusiv,** semnatarii comunicatului, adică actualii guvernanți ai României, recunosc deci inviolabilitatea **tuturor celorlalte frontiere,** adică și a actualei frontiere româno-sovietice. Cu alte cuvinte, odată mai mult, cauza Basarabiei și a Bucovinei de Nord este trădată, acum și de către noua echipă de conducere, echipă prezentată drept „naționalistă". Pentru satisfacerea setei de expansiune a imperiului marxisto-moscovit, comuniștii dela București declară și semnează că toate frontierele impuse în 1945, cu nesocotirea voinței popoarelor, trebue să rămână așa cum sunt, pentru vecii vecilor.

În 1940, clica alcătuită din camarila regală și din demnitari ai lojelor masonice, clică care acoperise toate potlogăriile lui Carol II, botezate pentru circumstanță „timbrul aviației", „înzestrarea armatei", „zidul de foc și de oțel", „masca de gaze" pentru perceptori, moașe și colectori de tutun, a predat, fără ezitare și fără mustrare de conștință, Basarabia, Bucovina de Nord și plasa Herța din județul Dorohoi hoardelor moscovite. În condiții și mai umilitoare, aceste teritorii românești au fost predate pentru a doua oară Rușilor, de către o altă clică care preparase și săvârșise actul de trădare dela 23 august 1944. Foarte abili, comuniștii români i-au pus pe alții să semneze pacea rușinoasă din 1946, pace care legaliza, din punct de vedere al dreptului internațional răpirea Basarabiei și a Bucovinei de Nord. În ultimul timp, aceiași comuniști români, prin publicarea unei lucrări a lui Karl Marx „Insemnări despre Românii", lucrare care scoate în evidență drepturile românești asupra Basarabiei, au lăsat să se înțeleagă că ar fi gata să pună în discuție și problema Basarabiei. După succesivele epurări ale cadrelor de conducere din sânul partidului de o serie de elemente alogene (Ana Pauker, Vasile Luca, Kișinevschi etc.) și după scoaterea din funcțiuni, în ultimul timp al lui Gaston Marin, Mișu „Florescu" și „Petri", asemenea manifestație era într'adevăr susceptibilă să fie interpretată ca o dovadă că unii din actualii conducători ai țării ar fi animați de sentimente „naționaliste".

Comunicatul dela Moscova, semnat de toate „vârfurile" echipei de conducere dela București, în frunte cu „naționalistul" Ceaușescu, spulberă cu desăvârșire asemenea ipoteză și arată în ce măsură aceste „vârfuri" sunt gata să trădeze interesele românești, atestând prin proprie semnătură dreptul Rușilor de a stăpâni și exploata teritorii ce aparțin poporului nostru. Rușii au avut nevoie, tocmai acum, de o confirmare, semnată și parafată, a pretențiilor lor, nu numai pentru a fi siguri că ce au răpit le va rămâne, ci și pentru a avea o nouă piesă în mână, cu ajutorul căreia să poată continua manevrele diplomatice și șantajul bine cunoscut al amenințării păcii de către... „militarismul german",

Rezultatul imediat al comunicatului cu pricina nu poate fi decât unul singur. Având documentul cu semnăturile respective, ei vor continua, cu și mai multă înverșunare, acțiunea lor de rusificare și de deportare în masă a populației românești din Basarabia, din Bucovina de Nord și din Transnistria, fără teamă că vor veni proteste sau că se vor face intervenții în favoarea acestor năpăstuiți frați ai noștri.

Campania de desnationalizare și de rusificare forțată a Românilor de dincolo de Prut și de Nistru poate fi constatată, în ultimul timp, și în emisiunile postului de radio din Chișinău, unde emisiunile în limba „moldoveneasca" sunt din ce în ce mai rare, iar când ele au totuși loc, din ce în ce mai tendențioase. Postul acesta de radio vorbește acum mereu de „războiul de eliberare a Moldovei de sub ocupația fasciștilor români", de „realipirea Moldovei la patriamamă... sovietică" și de inexistenții „partizani moldoveni", care ar fi luptat în cursul celui de al doilea război mondial împotriva... Românilor. Muzica populară „moldovenească" ocupă un loc din ce în ce mai redus în program, ea fiind înlocuită, „la cererea ascultătorilor" cu cazaciocuri și alte cântece muscălești. Ca autori ai „programelor patriotice", postul de radio din Chișinău citează mereu nume românești **rusificate,** acelaș lucru poate fi observat și când sunt menționate scrisorile trimise de ascultători: **toate numele sunt rusificate.**

În permanenta lor luptă cu hoardele cotropitoare, frații noștri de dincolo de Prut și cei din Bucovina au făcut dovada că știu să înfrunte toate furtunile și cele mai cumplite prigoane. În ciuda tuturor tratatelor și aranjamentelor, în ciuda concesiunilor pe care și le fac reciproc tovarășii de prădaciuni și de silnicii, peste „acordori" și „comunicate", de genul celor semnate de Ceaușescu, Maurer & Comp. acum la Moscova, încercații locuitori ai provinciilor martire vor rămâne aceea ce sunt, adică **Români,** până în ziua când vor reintra în frontierele teritoriului nostru național, până în ziua când vor face din nou parte dintr'o singură comunitate, din comunitatea românească.

Cât privește „linia naționalistă" a actualilor conducători dela București, comunicatul semnat la Moscova dovedește că aceasta nu este decât o manevră de camuflare, adoptată din manualul de tactică al comunismului internațional. Regimul dela București a dat Rușilor scrisoare la mână să-i țină în robie pe Românii din Basarabia și pe cei din Bucovina de Nord, să-i țină în robie și să-i ducă în pustiurile Siberiei și în insula Sachalin. Și tot astfel, același regim, chipurile „naționalist", n'a făcut nici cel mai mic gest în favoarea populației românești din Banatul iugoslav, populație care este și ea supusă unor măsuri identice de desnaționalizare, Ceaușescu fiind și în această problemă de perfect acord cu Tito.

Corneliu STOIAN

„Momente din Istoria Poporului Român"

In Editura politică din București a apărut de curând o carte (160 pagini) cu titlul de mai sus. După cum singuri afirmă, autorii și-au propus să pună la îndemâna maselor populare o scurtă istorie a poporului român, în patru capitole. Primul capitol, tratând despre „Formarea limbii și a poporului român" a fost scris de prof. univ. Gheorghe Ștefan, membru corespondent al „Academiei". Capitolul II. „Lupta poporului român împotriva exploatării și asupririi sociale și naționale..." are 2 autori: conf. univ. Eugen Stănescu și candidat în științe istorice Ștefan Ștefănescu. Tot în colaborare a fost confecționat și Cap. III „Anul revoluționar 1848 în țările române": conf. univ. Gheorghe Georgescu-Buzău și prof. univ. Victor Cheresteșiu; la fel și Cap. IV. „Formarea statului național român. Lupta poporului român pentru independența națională și pentru progresul social": prof. univ. Nichita Adăniloaie și conf. univ. Aron Petric. Dacă șapte inși s'au muncit să scrie 160 pagini, ne-am fi așteptat ca produsul unui asemenea „colectiv științific" să prezinte interes. Dela primele pagini ne-am putut însă da seama că lucrarea aceasta, departe de a fi pe înțelesul păturilor largi, nu are alt scop decât acela de a difuza o serie de falsificări. Nu le putem înșira pe toate în cadrul acestui articol. Ne vom rezuma la două probleme numai.

In multe pagini (127, 131, 134, 135, 137, 138 și următoarele, până la sfârșitul cărții) se încearcă să se dovedească existența unui partid fantomă – partidul comunist român – despre care, până la invadarea României de către trupele sovietice, în afară de centrala moscovită, de câțiva agenți plătiți, elemente eterogene pripășite pe meleagurile românești, nimeni nu auzise nimic. Răsfoind paginile acestor „momente", te minunezi că tu, român neaoș, nu ai știut nimic până acum de existența „marelui partid" care a jucat un rol atât de însemnat în politica internă a României, între cele două războaie. Prin intermediul acestui colectiv de universitari și „academicieni" afli amănunte senzaționale, cum ar fi de exemplu acesta: „Proletariatul și masele țărănești din România au luptat cu hotărâre pentru apărarea revoluției socialiste din Rusia Sovietică și din Ungaria." Așa stă scris la pagina 127. Pe ce fapte concrete își întemeiază autorii asemenea afirmație? Uită să ne-o spună. Noi știm însă și o știu și mulți în țară că la Iași, în 1918, intervenția unui singur ploton din Regimentul 9 Vânători, comandat pe atunci de Lt. Col. Rasoviceanu, a pus capăt primei încercări de instaurare a unui regim bolșevic (cu sprijinul trupelor ruseți transformate în bande anarhice), aceasta cu un sfert de veac mai înainte de ziua când alt regim similar avea să fie instalat la București cu sprijinul tancurilor sovietice. În 1918, când ajutor militar nu mai puteam aștepta dela nimeni, dar când țara avea oameni politici luminați, cu judecată și cu răspundere, un ploton a fost de ajuns pentru a pune mâna pe o bandă de răufăcători... Un an mai târziu, în vara lui 1919, câteva divizii românești puneau pe fugă întreaga armată a lui Bela Kuhn și nimiceau apoi cuibul de asasini bolșevici dela Budapesta, contribuind prin aceasta la prăbușirea uzurpatorilor comuniști dela München, Hamburg și Berlin. Acesta este adevărul și nu balivernele înșirate de colectivul „științific". Hârtia nu se poate apăra. Ea este condamnată să suporte tot felul de nerozii și de minciuni... Afară de aceasta, cei șapte istorici de circumstanță au ținut probabil seama și de faptul că dela 1918/19 a trecut multă vreme și că martorii evenimentelor de atunci dispar pe zi ce trece...

Mai greu le-a fost „tovarășilor intelectuali" să trateze problema Basarabiei și Bucovinei, problemă pe care n'o puteau ignora. Numărul acelora care au trăit zilele de groază din 1940, când Uniunea Sovietică amenința România cu războiu, este încă mare. Și mulți sunt și acei care au luptat pe front împotriva barbarilor zilelor noastre. Amintirea acelora care au căzut în Crimeea, la Don și în fața Stalingradului este încă vie... Pentru Basarabia deci, „colectivul științific" a fost nevoit să facă o exhibiție dialectică, într'un text de numai două pagini.

„Unirea Transilvaniei – spune »colectivul« – a fost un act just, progresist, corespunzător năzuințelor de veacuri a poporului român, în desăvârșirea statului său național." Mai departe însă, autorii „Momentelor", spun că actul dela Alba Iulia a fost urmarea luptei revoluționare „însuflețită de victoria Marei Revoluții Socialiste din Octombrie". (Pag. 126.) Răspunsul nostru este clar. Imperiul Austro-Ungar nu s'a prăbușit din pricina bolșevicilor dela Moscova, ci ca urmare a dorinței de emancipare a conglomeratului de popoare care trăiau în interiorul acestui imperiu. Același lucru s'a întâmplat și în Rusia. Popoarele închisorii din imperiul țarist, în momentul când puterea poliției țariste a fost distrusă de revoluționarii ruși (nu de comuniști), au știut să exploateze ocazia și s'au scuturat de jugul moscovit. De îndată ce imperiul țarist s'a prăbușit, toate teritoriile aparate cu forța de Moscova în decursul secolelor și-au proclamat independența, dela Marea Albă și până la granița cu Turcia.

După ce explică, așa cum am spus mai sus, reîntregirea României cu ținuturile de dincolo de Carpați „corespunzător năzuinței de veacuri a poporului român", tovarășii Adăniloaie și Petric, în pagina următoare, vorbesc despre Basarabia. Aici lucrurile se schimbă. Ce era valabil pentru Austro-Ungaria nu mai este valabil pentru Rusia, nici „năzuințe de veacuri" și nici „desăvârșire a statului național". Actul unirii Basarabiei este condamnat, fără ocol și fără rușine. Deși colectivul tovărășesc recunoaște (la pag. 127) că ținutul dintre Prut și Nistru „fusese încorporat în 1812 imperiului țarist", afirmă însă mai la vale că „guvernul burghezo-moșieresc român a deslănțuit atacuri împotriva puterii sovietice **instaurate de țărani și muncitori în Basarabia",** falsifică grosolan adevărul istoric, nu pomenește deloc de hotărârea Sfatului Țării din Chișinău dela 27 martie 1918 și proclamă sentențios că unirea Basarabiei a fost „un act arbitrar al guvernului român, (care) **cu sprijinul Antantei** a restabilit orânduielile burghezo-moșierești în Basarabia".

Apărând după cartea lui Otetea și după ce agenții guvernului din București primiseră misiunea să lanseze zvonul, în cercurile de ziariști occidentali și printre refugiații români, că stăpânii de astăzi ai țării „pe lipie naționalistă" **au cerut Rușilor să retrocedeze Basarabia,** nouă lucrare, editată într'un tiraj înzecit **și difuzată la sfârșitul anului 1965,** arată măsura „independenței față de Moscova". Pentru a nu-i supăra pe Ruși, șapte „istorici", conștienți că se vor face de râs, scriu sub proprie semnătură că principiul de autodeterminare și aspirațiile naționale nu sunt valabile decât **în sens unic,** adică niciodată ele nu pot fi opuse Rusiei. Față de alții da, față de Ruși nu. Aceasta este concluzia ce se desprinde din cele 160 de pagini de istorie condensată, apărută după ultima vizită a lui Ceaușescu la Moscova și difuzată în masă (nu în tiraj restrâns și pe sub mână), pentru a readuce la realitate pe acei care crezuseră în „schimbări radicale" și pentru a dovedi, odată mai mult, că partid, guvern și consiliu de stat nu sunt altceva decât organe de execuție ale Kremlinului, organe subalterne și docile până la servilism.

Alexandru AGUS

L. A. CASSO

Încheind funebrul inventar al Românilor care au ctitorit cultura Muscalilor, prof. D. Găzdaru remarca:

„Lista personalităților de origine românească care au jucat un rol preponderent în cultura rusească s'ar putea lungi încă dacă ne-am ocupa și de contribuția adusă de frații basarabeni în cursul celor vreo sută și mai bine de ani cât Țara Basarabilor a zăcut sub stăpânirea samavolnică a Rusiei. Am fi putut aminti, de pildă, cazuri ca acela al fiului boerului Aristide Casso din ținutul Sorocăi, care a fost unul din cei mai mari juriști din Rusia și a ajuns chiar și Ministru al Instrucției Publice în ultima vreme a Imperiului. Dar ni s'ar umplea sufletul de o tristețe prea amară văzând câtă genialitate românească s'a risipit în folosul unei culturi vrăjmașă, azi, nu numai neamului nostru, ci întregii civilizații occidentale-creștine" (**Cuget Românesc,** Buenos Aires, IV 1954, p. 30).

Și totuși, oare să nu fie necesar să privim realitatea în față oricât ar fi ea de teribilă? Să ne împietrim retina, să ne întărâtăm inimile tocmai prin evocarea unui sumbru **memento?** Să ne arătăm nouă înșine și celor care vor veni după noi, cu un deget imens, acuzator: iată, așa se pot ticăloși miopii, inconștienții și tembelii – spre nenorocirea neamului care le-a dat naștere și pe care trebuiau să-l servească!

Deschid „Marea Enciclopedie Sovietică", ediția II, volumul 20, apărut în iulie 1953, citesc și traduc exact:

„KASSO, Lev Aristidovič (1865–1914) – ministru al instrucțiunii publice în Rusia (1910–1914), profesor de drept civil, reacționar înfocat și obscurantist, mare moșier. A realizat în institutele de învățământ politica de sotnii negre și pogromuri a lui Stolâpin. K[assó] a aplicat măsuri de represiune sălbatică față de studenții revoluționari și profesorii progresiști. Numai între 11 februarie și 21 martie 1911 K[assó] a exclus din universitatea din Moscova câteva mii de studenți. În semn de protest împotriva aplicării reacției stolâpiniste în știință, marii savanți ruși. K. A. Timirjazev, P. H. Lebedev, N. D. Zelinskij, S. A. Čaplâghin și alții au părăsit universitatea; 131 de persoane din numărul profesorilor, docenților, asistenților și laboranților, adică aproape 1/3 din corpul didactic, au fost îndepărtați din universitate. Foarte importante catedre au fost suprimate..."

Cine are practica obiceiurilor ruseți știe că trebue să inverseze semnul stilistic: invectiva stă în locul elogiului. Aici avem de-a face cu un procedeu tipic de exorcism. După 40 de ani, imensa țară a Sovietelor spumegă amintindu-și de umbra Soroceanului și bolborosește descântece, îl înjunghie în efigie la gura sobei, îl huiduie pe horn!

Dar să vedem o mărturie deosebită, cea a baronului M. de Taube, fost senator și profesor la universitatea din Petersburg. Iată cum ni-l prezintă pe prietenul său în momentul când acesta intrase, în octombrie 1910, în ministerul Sazonov:

„Lev (Léon) Aristidovitch Casso, fils unique d'un richissime propriétaire de Bessarabie, d'origine roumaine, était au moment de sa haute nomination professeur ordinaire de droit civil à l'Université de Moscou et directeur du Lycée Nicolas dans la même ville. Elève du Lycée Condorcet à Paris, il avait fait des études universitaires à Berlin et, s'étant spécialisé dans le domaine du droit romain, accupa en Russie, l'une après l'autre, la chaire de droit local des provinces baltiques à Dorpat, et celle de droit civil russe à Kharkov d'abord, et ensuite – dans la plus ancienne université de Russie. D'une intelligence vive et profonde, grand savant, brillant orateur et causeur plein d'esprit, bon enfant dans le fond, mais caustique et même mordant, très strict dans l'accomplissement de ses devoirs et très exigent aussi envers les autres, étudiants et collègues, il inspirait à son entourage, selon les caractères, estime respect, crainte, voire même, haine. Dans le cadre de notre vie universitaire de province, c'était une figure bien en vue. Elle ne fut que rehaussée, en 1898–1899 à Kharkov, lors des troubles universitaires, par son maintien imperturbable, calme, plein de dignité, qui en imposa beaucoup aux étudiants et contribua ainsi, moralement, à la cessation des désordres. Appelé à Moscou, en dehors de ses fonctions universitaires, à diriger le Lycée Nicolas (espèce de réplique moscovite du Lycée Impérial Alexandre de Saint-Pétersbourg), il sut bien vite y mettre un ordre parfait, tant dans les études que dans la gestion de ses finances et de ses affaires économiques en général..." (M. de Taube, **La politique russe d'avant-guerre et la fin de l'empire des tsars (1904–1917),** Paris, 1928, pp. 256–257.)

Și acum înțelegem: Românul format la „Condorcet" și Berlin, juristul eminent dela Harkov și Dorpat, educatorul vlăstarelor elitei țariste, a încercat să impună rigoarea gândirii și intransigența atitudinii – calități moștenite din solul natal – în haotica Rusie, pornită pe povârnișul auto-distrugerii. Cu energie a luptat împotriva dementei „înainte mergătorilor". Sforțare zadarnică, de care el însuși avea să-și dea seama. În ajunul războiului și a propriei dispariții, Leon Casso a prevăzut cu luciditate prăbușirea unei țări dezarmate moralmente: „on peut m'accuser de manque de patriotisme, mais mon patriotisme ne consiste pas à me faire des mirages" (M. de Taube, op. cit., p. 383).

În 1964 O. S. Joffe afirma liniștit că „receptarea dreptului roman a încetat ca proces istoric în țările socialiste" (**Studii clasice,** vol. VI, p. 366). Și cum n'ar fi așa? La catedra din Moscova, ultimul maestru care i-a învățat pe studenții săi că, după Caton și Cicero, în urma războaielor civile nu există învingători, căci ele sunt nelegiuite – **bella impia, nefanda, scelus fraternae necis** – a fost Leon Casso. După el a triumfat conceptul ne-mediteranean al „luptei de clasă"...

Istoriografia românească îi este însă debitoare Basarabeanului pentru o documentată lucrare: **Rusia și basinul dunărean,** publicată la Moscova în ruseste în 1913, tradusă în limba română de Șt. Berechet, Iași 1940, recenzată de M. Lascaris în „Revue historique du sud-est européen", vol. XIX (1942), pp. 643–649.

E. L.

◆ **Crăciunul nu a fost sărbătoare.** – Spre deosebire de Ungaria, Polonia şi Cehoslovacia, ţări în care Crăciunul a fost respectat, în Republica Socialistă România, chipurile „independentă" şi „pe cale de liberalizare", s'a lucrat în ziua de 25 decembrie 1965 şi nicăeri, nici în presă şi nici la radio, nu s'a făcut menţiune că este Crăciunul. Ceva mai mult, în ziua de 24 decembrie 1965 s'a ţinut la Bucureşti „adunarea naţională bisericească a Bisericii ortodoxe române", adunare la care au participat toţi episcopii, marele trăgător de sfori fiind şi de data aceasta tot Justin Moisescu, politrucşef peste mitropoliţi, episcopi, monahi şi preoţi de mir. Adunarea aceasta a decis să trimită lui Maurer o foarte lungă telegramă de felicitare care se termină astfel:

„... însufleţiţi de legitimă mîndrie patriotică, ierarhii, preoţii şi credincioşii bisericii ortodoxe române vor sprijini şi în viitor orice iniţiative menite să asigure propăşirea continuă a patriei, **desăvîrşirea noii orînduiri de libertate şi dreptate** şi de afirmarea plină de prestigiu a Republicii Socialiste România în viaţa internaţională." Ierarhii cu pricina au uitat însă să spună în telegramă că cea mai mare sărbătoare de pace şi bună înţelegere între oameni, Crăciunul, nu este zi de repaus în „republica socialistă" şi că, în unele raioane din Capitală, responsabili ingenioşi au dat poruncă locatarilor să-şi repare, pe proprie cheltuială, locuinţele, anume începînd din prima zi de Crăciun, sîmbătă 25 decembrie 1965.

◇ **În legătură cu aceste reparaţii de locuinţe,** oamenii au avut nevoie de nisip. Pentru a astupa crăpăturile şi a reface tencuiala, nu trebuia prea mult nisip, 2 ori 3 găleţi de fiecare apartament. Dar nu-i lucru uşor să procuri nisip la Bucureşti. În cele din urmă, cei interesaţi au descoperit o carieră, care vindea însă nisipul cu căruţa, nu cu găleata. O căruţă de nisip s'a vîndut cu 25 lei, preţ rezonabil. Transportul căruţei la domiciliu costa în schimb 150 lei. Situaţia aceasta a scandalizat pînă şi pe un reporter al ziarului „România Liberă" care a scris cele ce urmează: „Aşadar, procurarea a trei găleţi cu nisip, în stadiul actual al organizării aprovizionării populaţiei cu acest produs, te costă mai mult decît cumpărarea unei cantităţi de patru ori mai mare de lapte."

◆ **Mărfuri pentru Uniunea Sovietică.** – Gheorghe Cioară, membru al Comitetului Central PCR şi succesorul lui Rădoi, ginerele lui Dej, la ministerul comerţului exterior, a semnat la Moscova **un nou acord comercial de lungă durată,** pe perioada 1966–1970, între Republica Socialistă Română şi Uniunea Sovietică, precum şi un protocol privind livrările pe anul viitor.

◇ **Coproducţia „Tunelul".** – La Sibiu se lucrează acum scenele unui film închinat prieteniei româno-sovietice, prietenie care după cum se vede este reîncălzită. Titlul filmului este „Tunelul" şi el evocă o închipuită acţiune a unor partizani comunişti români (care nu au existat niciodată), în cooperare cu o echipă de cercetaşi sovietici (care nici ei nu s'au aflat în partea locului după 23 august 1944). Cooperare efectivă este în schimb acum, la producerea filmului, jumătate din actori fiind cetăţeni români şi cealaltă jumătate, cetăţeni sovietici. Regizor principal este sovieticul Reizmann, ajutoarele lui fiind Narodiţkaia şi Francisc Munteanu. Actori sovietici: Prigunov, Filipov, Svelinţev etc.; actori români: Ion Dichiseanu, Ştefan Bănică, Nino Anghel, Victor Moldovan şi Margareta Pîslaru.

◆ **Îndepărtări şi condamnări.** – Dumitru Purea, directorul uzinelor „Electro-Precizia" din Săcele-Braşov şi Inginerul Ioan Secară, director general al întreprinderii „6 Mai" din Zărneşti (fosta fabrică de celuloză) au fost îndepărtaţi din funcţiune, fiind acuzaţi că au falsificat statisticele de producţie şi că au încasat premii pentru produse „de calitate" care nu au fost niciodată fabricate. Numiţii erau importanţi membri de partid şi din acestă pricină s'au ales doar cu „îndepărtarea". Mai puţin norocos, şeful de şantier Gheorghe Nebunu, dela Intreprinderea de construcţii hidrotehnice din Bucureşti, acuzat că, în complicitate cu nişte şoferi, ar fi vîndut pe sub mînă 6 vagoane de ciment, a fost condamnat la 10 ani muncă silnică, şoferii complici fiind condamnaţi la pedepse între 1 şi 7 ani închisoare.

◇ **La şantierele din Galaţi** se construiesc acum şi vase speciale destinate ţărilor tropicale. Deocamdată a fost lansat la apă un asemenea vas de 4000 tone.

◆ **Din pricina lipsei de furaje,** în comparaţie cu anul 1959, producţia de lapte la toate cooperativele din raionul Sibiu a scăzut la jumătate. Pentru anul 1966, norma anuală pentru fiecare vacă a fost redusă dela peste 2000 litri la 1500 litri, după ce s'a constatat că în cursul anului 1964 nici o singură vacă n'a dat mai mult de 1650 litri.

◇ **Un succes care nu a fost anunţat de presa din ţară.** – În apropiere de Arad se află staţionată o unitate de rachete sol-sol. Dacă ţinem seama de numărul rampelor de lansare, de calitatea materialului, de instalaţiile auxiliare şi de personalul foarte selecţionat unitatea aceasta este una dintre cele mai importante unităţi de rachete din ţară. Cu cîteva luni în urmă, un detaşament al acestei unităţi a fost îmbarcat în avioane şi transportat tocmai în Siberia, în vederea participării la trageri pe un poligon special de fusee. În competiţiune cu echipe sovietice şi cu echipe din alte ţări aparţinând Pactului dela Varşovia, detaşamentul dela Arad s'a dovedit a fi mai bun decât toţi ceilalţi concurenţi, mai bun decât concurenţii sovietici, maeştri în materie de rachete. În clasificarea generală, Românii au ocupat primul loc. Strălucit succes! Nici presa scrisă şi nici cea vorbită nu au suflat nici un cuvânt despre acest succes, care dealtfel este pe linia renumelui bravei noastre artilerii. Treaba asta este o victorie mai mare decât toate performanţele sportive ale „dinamoviştilor" şi mai demnă de a fi relevată decât toate şăriturile peste pârleaz ale doamnei Iolanda Balaş. Ziarele reseriste au tăcut însă chitic. Cauzele ar fi două. În primul rând, în epoca asta de „desghеţ", de făcut cu ochiul şi de tratative cu guverne occidentale, stăpânii dela Bucureşti nu socotesc că este oportun să se ştie că unităţi militare româneşti sunt trimise să facă trageri în Siberia. În al doilea rând, difuzarea unei asemenea ştiri ar fi susceptibilă să provoace, în interiorul ţării, comentarii şi reacţiuni asemănătoare cu cele ce s'au produs cu ocazia „prelucrărilor plenarei", în vara lui 1964. După vizita lui Ceauşescu la Moscova şi după „normalizarea" raporturilor cu Uniunea Sovietică, vârfurile de partid nu vor să-i supere din nou pe Ruşi.

◆ **La Porţile de Fer,** lucrările în legătură cu construcţia hidrocentralei au progresat mai mult pe malul jugoslav decât pe cel românesc. Românii lucrează cu unităţi militare, 75% din mâna de lucru fiind soldaţi din batalioanele M. F. A.-Construcţii. Aceste unităţi nu trebuesc confundate cu „batalioanele de muncă", astăzi desfiinţate. În sectorul românesc au fost efectuate, până acum, următoarele lucrări: au fost construite şoselele la un nivel mai ridicat, a fost terminată construcţia căii ferate la un nivel mai ridicat şi terminate au fost şi toate lucrările de artă în legătură cu şoselele şi cu calea ferată; cu ajutorul unor aparate şi utilaje de proveniență americană, engleză şi franceză, au fost fixate platformele plutitoare. Pentru moment, se lucrează la baterea pilonilor pentru dig. La **Gura Văii,** la 11 km nord-vest de Turnu Severin, au fost construite, pe deal, blocuri de locuit pentru muncitori şi a fost construită şi noua gară. La **Verciorova** în schimb, gara n'a fost încă construită. Nici la **Orşova** şi nici pe insula **Ada-Kaleh** n'au fost luate încă măsuri pentru evacuarea populaţiei. Turcii din Ada-Kaleh dealtfel au început să părăsească insula cu mult înainte de începerea acestor lucrări, cei mai mulţi dintre ei fiind acum stabiliţi în Dobrogea. Pe insulă au rămas mai mult bătrâni, hotărîţi să astepte până ce vor fi evacuaţi.

◇ **Flota maritimă românească** dispune acum d 32 vase, în loc de 9 câte erau în 1959. Datorită comenzilor făcute unor şantiere străine, tonajul acestei flote va spori considerabil. Vor fi construite în străinătate: tancuri-petroliere de 35.000 tone, vase pentru transportul minereului de 25.000 tone şi cargobaturi de 15.000 tone. Afară de aceasta, la Galaţi, Brăila, Oltenita şi la Turnu Sverin ritmul construcţiilor navale este remarcabil. Din păcate însă, nu orice vas care iese din şantierele noastre arborează pavilionul românesc, Ruşii având şi acum partea leului. Spre exemplu, la şantierele din Turnu Severin, transformate în „Uzinele mecanice Turnu Severin", în afară de vase costiere de tip „Vatra Dornei" şi de tancuri petroliere, se construiesc şi şlepuri de 1200 şi 1500 tone. La aceste şlepuri, ritmul de construcţie este următorul: unul pentru România, unul pentru Uniunea Sovietică. Cât priveşte tancurile petroliere, proporţia este alta: unul pentru România, **două** pentru Uniunea Sovietică. Din pricină că au refuzat un număr de tancuri petroliere, Ruşii au acum prioritatea.

◆ **Construcţii militare la Turnu Severin.** – Comandamentul brigăzii de grănicieri, al cărui sector de pază este cuprins între Baziaş şi nord de Calafat, se află instalat în cazarma situată la est de oraş, în direcţia Şimian. Aceiaşi cazarmă este ocupată şi de batalionul de instrucţie, precum şi de serviciile brigăzii. Clădirile acestea intră însă în perimetrul noului combinat pentru prelucrarea lemnului. Din această pricină, Grănicierii se vor muta în alte cazărmi, acum în construcţie, la nord de oraş, pe şoseaua spre Halînga.

◇ **Export de vagoane de cale ferată şi de tractoare.** – În luna august 1965, România a exportat 100 de vagone de marfă în Ungaria, 60 de vagoane-cisterne în Polonia, 20 de tractoare în Irak şi 36 de tractoare în Spania. Cine o fi mijlocit oare vânzarea de tractoare românești în Spania?

◆ **Rezultatul exportului planificat.** – Un beneficiar al regimului, în turneu de propagandă prin ţările occidentale, căuta să ne convingă că în ţară nu lipseşte nimic, că magazinele sunt pline de mărfuri, că şcolarilor li se dă gratis ciocolată etc. Onorabilul a făcut totuşi o concesie: „Cât costă o pijama bună la voi? Uite, vezi, nu ştiu dece, dar pijamale nu se găsesc deloc la Bucureşti. Nu-mi pot explica, dar aşa este: avem de toate, dar pijamele nu avem. Trebue să cumpăr de aci, pentru mine, pentru cumnatul meu şi pentru un prieten." La câteva zile numai, citeam că „Românexport" a vândut în Olanda pijamale pentru suma de 76.000 dolari. Situaţia aceasta este identică şi pentru alte produse reseriste care se exportă în ţările occidentale. Am vrea să ştim în câte magazine din Bucureşti se vinde vin de Cotnar şi de Murfatlar? Cine în ţară poate cumpăra duzini de cutii cu dulceaţă de vişini? Pe un alt notabil al „republicii socialiste", care şi el ne ţinuse discursuri despre abundenţa din ţară, l-am surprins, la „Kaufhof" din München, cumpărând 4 duzini de plicuri cu ... praf de supă.

◇ **Secretar al organizaţiei de partid** pe Universitatea din Bucureşti şi pe Academia R. S. R. este Boris Cazacu, ovrei din Basarabia, în faţa căruia teribilul Iorgu Iordan tremură ca un biet şoricel. Tot Boris Cazacu este şi responsabilul cursurilor de vară dela Sinaia.

◆ **Ion Coteanu,** protejatul şi adjunctul lui Alexandru Graur în cele mai diverse domenii, este din Coţofenii din Faţă sau din Coţofenii din Dos, raionul Filiaşi. Am crede mai degrabă că-i din Coţofenii din Dos, pentru că acolo sunt **romi** mai mulţi. Om de încredere al Partidului şi al Securităţii, Coteanu a fost în 1948 responsabil politic al studenţilor români dela şcoala dela Fontenay-aux-Roses. Din pricina activităţii desfăşurate, autorităţile franceze l-au expulsat. A apărut în septembrie 1965 la congresul de lingvistică dela Madrid, fiind invitat cu această ocazie la o foarte ciudată recepţie.

◇ **Asigurarea pazei obiectivelor organizaţiilor socialiste.** – După cum reiese dintr'un articol publicat în „România Liberă" din 19 decembrie 1965, în „organizaţiile socialiste" se fură mult şi în stil mare. Ca urmare, aceste organizaţii socialiste „sunt obligate să încheie contracte cu direcţiile de pază civilă contractuală pentru paza obiectivelor stabilite prin deciziile executive ale sfaturilor populare sau ale oraşului Bucureşti. Ele au dreptul de a controla modul de executare a obligaţiilor contractuale ce revin direcţiei de pază civilă contractuală sesizînd în scris acesteia, orice **defecţiune** semnalată". (**NN.** Defecţiunea aceasta se referă la „păzitorii contractuali" şi la eventualitatea complicităţii lor cu hoţii, în cazul când hoţii nu sunt chiar păzitorii contractuali.) Mai departe: „În caz de furt, organizaţiile socialiste sînt obligate să anunţe **în termen de 4 ore** de cînd au luat cunoştinţă de săvîrşirea lui organele de urmărire penală şi **unitatea de pază."** Bine că s'a specificat „4 ore de cînd au luat cunoştinţă de săvârşirea furtului", căci dacă s'ar fi pretins să se raporteze după oarecare termen dela **săvârşire,** responsabilii organizaţiilor socialiste ar fi preferat să fie trimişi în Deltă, la tăiat stuf. Infine, ca suprem stimulent pentru păzitorii contractuali, se înfiinţează insigna **„Fruntaş în paza avutului obştesc".** Rămâne de văzut dacă perspectiva purtării pe piept a unei asemenea insigne, îi va determina pe păzitorii contractuali să fie mai vigilenţi. În orice caz, înfiinţarea acestei insigne ilustrează, cum nu se poate mai bine, starea de fapt – **toată lumea fură** – despre care noi am tot scris mereu în aceste coloane.

◆ **În locul unui minister, trei ministere.** – Prin decrete ale Consiliului de Stat al RSR, în locul Ministerului Transporturilor şi Telecomunicaţiilor au fost înfiinţate următoarele trei ministere: Ministerul Căilor Ferate; Ministerul Transporturilor Auto, Navale şi Aeriene; Ministerul Poştelor şi Telecomunicaţiilor. Noul ministru al Căilor Ferate, Dumitru Simulescu, este membru al „comitetului central", pe când ceilalţi doi miniştri, Ion Baicu şi Mihai Bălănescu, nu au grade chiar atât de mari în ierarhia comunistă.

◇ **În raionul Mediaş,** la 21 noembrie 1965, pe o suprafaţă de peste **una mie de hectare,** porumbul nu fusese încă cules. La aceiaşi dată, pe teritoriul aceluiaş raion Mediaş, nu fuseseră încă strânse de pe câmp paiele, **aceasta pe o suprafaţă de şapte mii de hectare.**

◆ **Generalul de Armată Floca Arhip,** ministru adjunct al Forţelor Armate, a fost şeful delegaţiei române, care a participat la conferinţa şefilor militari, conferinţă care a avut loc la sfârşitul lui noiembrie 1965 la Varşovia, unde s'a hotărît adoptarea unui program comun de instrucţie, pentru recruţi, cadre şi personal specializat, pentru toate ţările aparţinând pactului dela Varşovia.

◇ **Tilică Ioanid,** şeful organizaţiei de Mehedinţi a Partidului Naţional-Creştin, fost subsecretar de stat la Ministerul de Interne sub guvernul Cuza-Goga în 1937/38, a avut un singur băiat. Deşi acesta nu era decât în vârstă de 15 ani când ţara a fost dată pe mâna Ruşilor, a fost arestat şi **condamnat la 25 ani închisoare, sub singura învinuire că era fiul lui Tilică Ioanid,** luptător naţionalist şi om de caracter, căruia nu i se putea reproşa nimic, afară doar de faptul că, în 1925, rolul lui a fost determinant în achitarea lui Corneliu Zelea Codreanu de către juraţii din Turnu Severin. Pe tot timpul procesului, casa lui Tilică Ioanid fusese cartierul general al apărătorilor naţionaliştilor, veniţi din toată ţara. După achitare, Corneliu Zelea Codreanu a vorbit mulţimii, cuprinsă de un entuziasm indescriptibil, tot dela balconul casei lui Tilică Ioanid. Peste asemenea lucruri, valul uitării nu se poate aşterne... Acum, în cadrul măsurilor de amnistie, a fost pus în libertate şi fiul lui Tilică Ioanid, după ce şi-a petrecut adolescenţa şi toata tinereţea lui în puşcărie.

◇ **Despre „vârfuri".** – Pe seama lui Nicolae Ceauşescu, acei aflaţi în misiune oficială în ţările occidentale, fie că sunt academicieni sau simpli aducători de boia de ardei, au fost instruiţi să debiteze o serie de minciuni convenţionale: „desemnat de Gheorghiu-Dej la succesiune, naţionalist, antisemit, nu poate să-i sufere pe Ruşi, extrem de capabil, cu el ajungem departe" etc. etc. În realitate, Ceauşescu n'a fost „desemnat" de nimeni, ci pus acolo unde este de un anumit clan în luptă cu alte clanuri. Se pare că are foarte mulţi duşmani „la nivel înalt". Nu este însă poltron şi deci nu prea se sinchiseşte de ei. Pe acel care-l duşmăneşte, îl loveşte frontal, nu pe la spate. Este foarte irascibil. A participat personal la acţiuni împotriva partizanilor anticomunişti, în Arges şi în Muscel. Umbla atunci, prin sate, cu pistolul în mână. Se prea poate să aibă sentimente naţionaliste, dar este comunist fanatic... Dacă n'ar fi fost aşa, nu ajungea Secretar General al Comitetului Executiv al Partidului Comunist.

Actualul ministru al Afacerilor Externe, Corneliu Mănescu, a condus faimoasa „Direcţie Specială" de resortul căreia depind toate problemele de aprovizionare şi dotaţie M. A. I. şi M. F. A. Direcţia aceasta specială se află la parterul clădirii Comitetului de Stat al Planificării, dar nu prea este subordonată acestuia. Pe vremea când era la Direcţia Specială, Corneliu Mănescu purta uniformă de general.

Paul Niculescu-Mizil, care a urcat rapid toate treptele ierarhiei comuniste, fiind acum între primii cincisprezece, ar fi băiat de cârciumar din Bucureşti. Pompiliu Zgîndăr, ministru adjunct la Sănătate, este un foarte obscur medic, protejat al lui Voinea Marinescu care, la rândul lui, aparţine fracţiunii Bodnăraş-Borilă-Răutu, fracţiune mai mult sau mai puţin sprijinită de Gheorghe Apostol. Dacă ar fi fost după voia lui Ceauşescu, Voinea Marinescu ar fi zburat, astă vară, dela Ministerul Sănătăţii. Dacă n'a fost aşa, înseamnă că fracţiunea cu pricina este încă puternică.

◇ **Impasul agricol.** – Într'un discurs privitor la problemele agricole, Nicolae Ceauşescu, desmiinţind situaţiile prezentate de Gheorghiu-Dej şi de alţi colegi din conducerea partidului, a spus, clar şi limpede, prezentând tablouri de producţie la hectar, că agricultura românească, „socialistă" şi utilizând „metode înaintate", este cu mult în urma ţărilor occidentale şi destul de distanţată şi de alte ţări cu economie socialistă. În ce priveşte producţia la hectar, la toate categoriile de produse agricole, Ceauşescu a spus că **Republica Federală Germană ocupă primul loc.** Asemenea afirmaţie nu credem că i-a bucurat pe Ruşi şi cu atât mai puţin pe subalternii lui Walter Ulbricht. În orice caz, dela acest discurs încoace organele de resort din ţară îşi bat capul cum să îndrepte situaţia şi cum să-i îmbuneze pe ţărani. Înfiinţarea Uniunii **Naţionale** a Cooperativelor Agricole de Producţie, Proiectul de Statut al acestei uniuni, precum şi acel al uniunilor regionale şi raionale ale cooperativelor de producţie, proiecte care urmează **să fie dezbătute cu masa de cooperatori** (adică în adunări generale ale ţăranilor colectivizaţi), arată gravitatea situaţiei în sectorul agricol. Nu credem însă că regimul va reuşi să-i îmbuneze pe ţărani prin înfiinţare de uniuni, proiecte de statut şi instituirea unei case de pensii pentru „cooperatori". Ţăranii vor una şi bună: **să li se dea pământul înapoi, să fie stăpâni pe munca lor şi pe pământul moştenit, pământ muncit cu sudoarea frunţii lor şi apărat împotriva oricui, cu aceiaşi îndărătnică hotărîre cu care şi-au apărat fiinţa, rezistând la orice încercare de amestec de sânge.** Soluţie nu este deci decât una singură: **pământul să aparţină ţăranilor, să fie proprietatea lor şi a urmaşilor lor.**

Ştirile pe care le publicăm aci provin, în bună parte, dela corespondenţi din ţară. Din pricina riscurilor, unele surse transmit aceste ştiri cu întârziere şi pe cale ocolită. Ele ne parvin totuşi. Nimeni nu ne poate cere să dăm amănunte asupra modului de transmisiune. Noi însă, avem dreptul să cerem acelora care utilizează ştirile noastre să indice că ele au fost luate din STINDARDUL şi să nu mai spună ca le-au luat din cutare ziar german sau grecesc. Deocamdată atât!

Din sursă absolut sigură aflăm că în ultimii zece ani aproape 1500 securişti, miliţieni, secretari de partid, responsabili agricoli, contabili, socotitori şi chiar brigadieri au fost ucişi de ţărani.

UNIREA FACE PUTEREA

COMEMORAREA UNIRII TRANSILVANIEI LA SAO PAULO – BRAZILIA

La 1 decembrie 1918, pe câmpia dela Alba Iulia, în prezența a peste 100.000 de țărani reprezentând toate comunele românești din Transilvania, din Țara Crișurilor, din Banat și din Maramureș, a fost citită Declarația de Unire, actul prin care ținuturile românești de dincolo de Carpați erau realipite la patria-mamă, România.

Comemorând această dată, compatrioții noștri din Sao Paulo au ținut să dea manifestației din acest an caracterul unui răspuns, demn și răspicat, față de agitațiile maghiare care au luat în Brazilia, în ultimul timp, o deosebită amploare.

Începând dela 23 octombrie 1957, asociațiile exilaților unguri stabiliți în Brazilia, asociații care-și au aproape toate sediul la Sao Paulo, au comemorat în fiecare an răscoala din Budapesta. De fiecare dată, la această comemorare au fost invitați și reprezentanții celorlalte popoare europene robite de comunism. În acest an însă lucrurile s'au întâmplat altfel, organizatorii maghiari renunțând să mai invite reprezentanți ai acestor popoare. Au publicat în schimb apeluri la ziare, invitând populația locală și anunțând că ziua de 23 octombrie va fi comemorată cu deosebit fast. Într'adevăr dintr'un reportaj, apărut în ziarul „O Estado de Sao Paulo", s'a putut deduce ce-au înțeles organizatorii maghiari prin **fast** și pentru care motiv anume acești organizatori n'au invitat la comemorare și alte grupuri naționale de refugiați.

În reportajul amintit mai sus se spune că preotul romano-catolic Olavo Kerenay, vorbind în piața publică, în fața Palatului guvernamental, a protestat „împotriva exterminării națiunii maghiare în Transilvania, pe teritoriul Sfântului Ștefan". În numele unei organizații „Pro Transilvania", Ungurii au predat guvernului Statului Sao Paulo un memoriu, cerând Guvernatorului să intervină la ONU în favoarea poporului maghiar „uitat" care trăește pe un teritoriu în mod nedrept deslipit de patria-mamă maghiară și... predat României. În acest memoriu se mai afirma că populația maghiară din Transilvania este supusă la torturi și că împotriva ei **Românii comit crima de genocid.** Elucubrațiile preotului romano-catolic și acelea ale autorilor memoriului au indignat întreaga colonie română din Sao Paulo, precum și pe compatrioții din Rio.

Frații noștri din Brazilia au socotit că cel mai nimerit răspuns la această provocare nu este polemica, ci sărbătorirea într'un cadru solemn a zilei de 1 decembrie, Unirea Transilvaniei.

Invitațiile la serbare au fost lansate de un comitet de coordonare alcătuit din reprezentanții tuturor societăților culturale și patriotice românești din Sao Paulo. Pariticiparea la serbare a fost foarte mare. Au răspuns la apel nu numai refugiați români, ci și numeroși brazilieni, italieni, germani și spanioli, printre aceștia din urmă fiind și Consulul General al Spaniei la Sao Paulo. Pentru numărul mare de participanți, saloanele Clubului Scandinav din Rua Nestor Pestana 189 s'au dovedit a fi neîncăpătoare.

Pe estrada sălii principale, frumos decorată cu drapele braziliene și românești, au luat loc: C. S. Părintele Petru Balint, care a prezidat această impresionantă manifestație, Dr. Paulo Paixao, reprezentând pe Guvernatorul Statului Sao Paulo, Avocat Nic. Iancu Păltinișanu, Secretarul General al Comitetului „CAER", Augustin Hila, Avocat Gheorghe Popescu, Președintele Soc. Cult. Româno-Braziliene și Ion Gunaris, Președintele Soc. Ort. Române „Sf. Treime". Acordând o atenție deosebită acestei manifestații, autoritățile braziliene au trimis gărzi de onoare, alcătuite din jandarmi în ținută de ceremonie, așa cum este uzanța la sărbătorile naționale ale Braziliei.

Cuvântul de deschidere a fost ținut de d. Av. Gh. Popescu, care a dat citire și unui mare numar de telegrame și de scrisori de adeziune. C. S. Părintele Petru Balint a rostit apoi o rugăciune, pentru țară și pentru eliberarea neamului românesc de jugul satanic al comunismului. Au urmat apoi la cuvânt: d. Augustin Hila, care a evocat etape mai importante din trecutul Ardealului, precum și suferințele îndurate de populația românească din această provincie sub dominația străină; d. Av. Nic. Iancu Păltinișanu, în limba portugheză, a ținut o conferință „Transilvania, leagăn și fortăreață a poporului român", în fine, ca ultim orator, a vorbit d. Dr. Paulo Paixao, reprezentant oficial al Guvernului Statului Sao Paulo. În cuvinte înflăcărate, dar documentat și convingător, d. Paixao a subliniat originea daco-romană a poporului român, caracterul latin al limbii române, solidaritatea poporului nostru cu celelalte popoare romanice, evocând în același timp marile figuri: Decebal, Mircea, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul... Dovedind o vastă cunoaștere a istoriei și problemelor românești, oratorul a arătat care a fost participarea României la primul război mondial, a evocat momente din lupta purtată de fruntașii români din Ardeal pentru câștigarea drepturilor politice și a arătat ce înseamnă Transilvania pentru Românism, citând în legătură cu aceasta un pasagiu din cartea lui Simion Mehedinți: **„...O Românie fără de Transilvania e de neînchipuit, ar fi ca Franța fără regiunea Parisului..."** D. Paixao și-a terminat cuvântarea făcând o declarație de simpatie și de solidaritate pentru poporul „frate" român, înfrățit prin limbă și cultura, pornită din vechea Romă, cu limba portugheză și cu poporul brazilian. La sfârșitul cuvântării sale, oratorul a fost îndelung ovaționat.

Un scurt program artistic a încheiat această serbare: Maestrul Italo Izzo, la pian, a repurtat un succes deosebit cu un repertoriu de cântece populare românești. Foarte aplaudată a fost deasemenea Doamna Chițimia, care a recitat, în limba portugheză, un poem despre România. După alte trei cântece românești, un foarte bun cor al coloniei române din Sao Paulo a făcut să vibreze sala de entuziasm printr'un însuflețit „Pe-al nostru steag e scris unire"!

În timp ce se desfășura programul, reporteri fotografici dela trei mari cotidiane din Sao Paulo au luat numeroase instantanee. Reportagii despre această serbare au apărut în edițiile de sfârșit de săptămână (duminică 12 decembrie 1965) ale aceloraș ziare din Sao Paulo.

UN SUCCES AL CORULUI ROMÂN DIN MÜNCHEN

În seara zilei de vineri 3 decembrie 1965, a avut loc în sala de concerte din München, Sophienstrasse, un festival de muzică populară din țările Estului european. Organizat de „Casa Intâlnirii" din München (Haus der Begegnung), festivalul acesta, **la care participarea publicului a fost pur și simplu enormă** (înainte de ora începerii era imposibil de pătruns în sală), s'a bucurat de patronajul Domnului Ministru Hans Schütz, de resortul căruia depind problemele în legătură cu refugiații.

În competițiune au fost ansambluri corale și instrumentale, precum și soliști aparținând grupurilor naționale de refugiați din Boemia, Letonia, Polonia, **România,** Rusia, Slovacia, Ucraina și Ungaria.

Corul românesc din München, cor înființat și condus de Monseniorul Dr. Vasile Zăpârțan, a repurtat un succes deosebit. Purtând frumoase costume naționale, întărit cu noi și valoroase elemente, acest cor a fost îndelung aplaudat pentru cele trei bucăți pe care le-a cântat: „Ecou din Ardeal" de I. Vidu, „Trandafir cu doi boboci" de N. Oancea și „Sârba" de G. Dângă.

SERVICIUL RELIGIOS PENTRU CORNELIU ZELEA CODREANU LA MÜNCHEN

La 30 noembrie 1938, din ordinul regelui Carol II, Corneliu Zelea Codreanu, întemeietorul Legiunii „Arhanghelul Mihail" și al Gărzii de Fer, a fost asasinat. Odată cu el, au mai fost asasinați alți 13 membri ai Gărzii de Fer. Odioasa faptă a fost săvârșită de reangajați din Jandarmerie, în pădurea dela Tâncăbești, în timp ce toți 14 erau transportați dela închisoarea din Râmnicul Sărat spre București.

Împlinindu-se 27 de ani dela săvârșirea acestor asasinate, în ziua de 30 noembrie 1965, la orele 18, un serviciu religios comemorativ a fost oficiat de Monseniorul Vasile Zăpârțan în biserica „Damenstiftskirche" din München, Altheimer Eck 15. După oficierea slujbei religioase, la care au participat atât compatrioți cât și invitați germani, au luat cuvântul: Monseniorul Zăpârțan, parohul german al susnumitei biserici și un purtător de cuvânt al legionarilor din Bavaria, acesta din urmă citind o declarație în limba germană.

COMEMORAREA LUI NICOLAE IORGA LA ROMA

Împlinindu-se un sfert de veac de când Nicolae Iorga ,istoric de renume mondial și animator al luptei pentru unitatea politică a poporului român, a fost asasinat în pădurea dela Strejnicu, un serviciu religios comemorativ a fost oficiat de Monseniorul Aloisie Tăutu în biserica română din Roma, piazza delle Coppelle 72, duminică 28 noembrie 1965 la amiază.

În seara aceleiași zile, Nicolae Iorga a fost comemorat la sediul central al Societății „Dante Alighieri", în Palatul Firenze din Roma. Comemorarea aceasta a avut loc din inițiativa Societății „Dante Alighieri" și a secțiunii locale a Societății Academice Române. În cadrul ei, au luat cuvântul: Prof. Emilia **Morelli** dela Universitatea din Roma și Ambasadorul Ugo **Sola,** fost reprezentant diplomatic al Italiei la București.

MEMORIUL COMITETULUI ROMÂNO-AMERICAN DIN DETROIT ADRESAT PREȘEDINTELUI JOHNSON

În legătură cu deportarea în masă a Românilor din Basarabia, Comitetul Național Român American din Detroit, organizație care desfășoară o vie activitate, a adresat Președintelui Johnson, la 23 august 1965, un documentat memoriu care se termină astfel:

„În fața acestei nedreptăți și în fața brutalității atât de neumane cu care este tratat poporul român subjugat de URSS ,noi Românii Americani protestăm cu toată energia și rugăm insistent pe Excelența Voastră, să intervină pe lângă guvernul rus de la Moscova, să aducă înapoi în satele și orașele lor pe românii transportați în alte părți ale imperiului ruso-comunist.

Totodată declarăm solemn că nici odată nu vom recunoaște înglobarea provinciilor române în frontierele Rusiei sovietice, ori care ar fi situația creată populației române prin aceste deportări, sau prin alte forme de genocid, și indiferent de naționalitatea populațiilor care ar fi aduse prin colonizări în Basarabia, Bucovina de Nord și regiunea Herța."

Semenează acest memoriu: George Roman, președinte; Chirilă Ciuntu, vicepreședinte; Enea Moțiu, secretar; Pr. George Pop, Pr. Dumitru Mihăescu, Ing. Mircea Banciu, Ing. Ioan Lazăr, Prof Dumitru Lungu, Felix Lungu, Valeriu Lupu, Vasile Șimian și Augustin Șuteu, membri.

ACȚIUNE DE PROTEST LA BUENOS AIRES ÎMPOTRIVA DEPORTĂRILOR DIN BASARABIA

Asociația „Libertate pentru România", din Buenos Aires, cu prețiosul concurs al Organizației „Liberacion Europea", alcătuită din 17 națiuni robite de comunism, a organizat, în ziua de 28 septembrie 1965, o mare întrunire de protest împotriva deportărilor din Basarabia, Bucovina de Nord și regiunea Herța (jud. Dorohoi); cum și împotriva regimului comunist din România, ce se menține numai prin teroare și prin ajutorul economic, politic și moral acordat de guverne occidentale.

La impresionanta manifestație, numărul participanților argentinieni a fost deosebit de mare, printre ei fiind și următoarele personalități: Contra-Amiral Eduardo Aumann, General Augustin de la Vega, Prof. Jordan B. Genta, cu doamna; fostul guvernator al prov. Buenos Aires, Dr. Manuel Fresco; Dr. Julio de la Vega, Colonel José Alberto Verdera și Lt. Colonel Ramon Basualdo, ambii din Jandarmeria Națională Agostin de la Vega, cu doamna; Lt. Colonel Carlos M. Zavalla, cu doamna; Dr. Sung Hang-Chee, consilier de ambasada al Chinei Naționaliste; Dr. Alberto Torre, cu doamna; Dr. Luis Lado Vidal, reprezentanți ai Asociației Mariane, reprezentanți ai Federației Organizațiilor Anticomuniste Argentiniene, ai org. culturale panamericane, Dr. Freiesleben, împreună cu o numeroasa delegație din Uniunea Asociațiilor Argentino-Germane; Drago Zubrinic, reprezentând „Casa Croată", Juan José Eno, reprezentant al Acțiunii Revoluționare Anticomuniste, Dr. von Oven, director al revistei „Komentar", Dr. Mussa Yusupov etc., etc.

Primul orator, d. Ing. Juan Asankaic, președintele Org. „Liberacion Europea", a vorbit despre tragedia popoarelor robite de comunism.

A luat apoi cuvântul Prof. Miron Begic, care a condus dealtfel și dezbaterile, dând citire unui mare număr de telegrame și de scrisori de adeziune trimise de personalități române din exil, de organizații, comunități și publicații românești din exil, inclusiv adeziunea echipei ziarului nostru.

Din partea Asociației „Libertate pentru România", a vorbit apoi Dr. Emil Lefter care a arătat ce consecințe nefaste a avut pentru țara noastră actul de trădare dela 23 august 1944, precum și în ce măsură anumite guverne occidentale sunt complice la robirea și menținerea actualului regim din România. Insfârșit, domnul Dr. Emil Lefter a formulat un energic protest împotriva deportărilor la care este supusă populația românească din teritoriile naționale românești, teritorii încorporate astăzi în imperiul moscovito-comunist.

Au luat apoi cuvântul: Căpitan Edmundo Nagyvanyi, reprezentant maghiar și vicepreședinte al Asoc. „Liberacion Europea" și Lt. Col. Arnold Oltavayi, ultimul vorbind despre consecințele militare ale actului dela 23 august 1944.

Ultimul orator, Profesorul universitar Dr. Jordan B. Genta, mare prieten al poporului nostru și foarte bun cunoscător al problemelor românești, a arătat care sunt frontierele ideologice și care este poziția Creștinismului în fața Comunismului, în legătură cu aceasta spunând și ce loc acupă în lupta anti-comunistă Corneliu Zelea Condreanu și mișcarea creată de el.

Ziarele din capitala Argentinei au consacrat coloane întregi acestei manifestații, amintind în același timp suferințele pe care le îndură poporul român, de 21 de ani de când se află sub apăsarea tiraniei comuniste.

HIROTONISIRI DE PREOȚI

La Biserica ortodoxă română din Paris au fost săvârșite hirotonisirile întru preot a C. L. arhidiaconi Mircea Domitriu și Radu Apostolescu, pentru primul, duminică 28 noembrie 1965, iar pentru cel de-al doilea, duminică 5 decembrie 1965. Știrea aceasta a fost primită cu deosebită bucurie de întreaga obște românească din exil, serviciile eminente aduse Bisericii și Neamului de către cei doi hirotoniși întru preot fiind unanim cunoscute și apreciate.

Pentru Comunitatea ortodoxă din Paris, săvârșirea acestor hirotonisiri a fost prilej de a trăi adevărate momente de reculegere și de regăsire, fără fast, dar în comuniune cu întreaga obște.

După ce a fost consacrat ca preot, Părintele Mircea Domitriu, fiu al Basarabiei și luptător neobosit pentru cauza românească, a rostit aceste emoționante cuvinte:

„Mărturisirea pe care am făcut-o adineaori în fața lui Dumnezeu și a Domniilor Voastre, nu are nevoie de nici un fel de complectare. Așa dară țin doar să mă prezint, fața de cei care nu mă cunosc, spunându-le că sunt un fiu al Basarabiei noastre robite, născut din părinți gospodari răzeși, cu frica lui Dumnezeu și rădacinile adânc înfipte în Sfânta tagmă duhovnicească. Aici, sunt obligat să aduc mărire celor câțiva martiri din neamul nostru, printre care însăși Tatăl meu, care s'au jertfit pentru ca România să fie Mare și pentru ca noi să trăim liberi.

Liceul și studiile superioare le-am făcut la Iași și la București, iar cunoștințele teologice și disciplina bisericească le-am deprins încă din fragedă copilărie prin mănăstirile **Hârjauca, Frumoasa, Țigănești** și **Hârbovăț.**

Am venit la Sf. Altar dintr'o chemare făcută de Prea Sfinția Sa Episcopul Teofil, din inspirația Sf. Duh, dându-mi seama că numai prin Sf. Biserică și puterea lui Dumnezeu ne mai putem apăra ființa neamului românesc și credința noastră strămoșească.

Deaceea eu vă mulțumesc din suflet: mai întâi, Prea Sf. Episcopului nostru Teofil care, prin darul apostolicesc al Arhieriei Sale, a invocat pogorîrea Sfântului Duh și asupra umilitei și smeritei mele persoane.

Mulțumesc Prea Cucernicilor Părinți și mai ales Părintelui Mitrofor Vasile Boldeanu care, prin cunoștințele sale teologice, m'a ajutat și îndrumat pe această frumoasă cale.

Mulțumesc călduros tuturor coriștilor care, împreună cu noi, s'au ostenit și se ostenesc întru mărirea lui Dumnezeu.

Vă mulțumesc așișderea și Domniilor Voastre tuturora, consilierilor, Asociației Femeilor Române, întregii comunități românești și a oaspeților, care ați venit cu inimă curată ca să vă rugați împreună cu noi pentru desăvârșirea Sfântului Dar.

Mulțumirea mea sa îndreaptă și către aceia care, din diferite pricini, n'au putut lua parte la această mare sărbătoare, dar s'au rugat totuși pentru întărirea sufletului meu.

Encore quelques mots pour les amis Français:

Je remercie de tout mon coeur à tous ceux qui m'ont aidé et à ceux, qui par respect de la Sainte Eglise, ont participés avec l'amour de la Foi à la plus importante ceremonie de ma vie.

Și închei cuvântul meu, cu rugăciunea către Tatăl Cel Ceresc ca să ne dea sănătate și putere, să putem plini Voia Lui. În numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh. Amin!"

CENTENARUL NAȘTERII LUI GEORGE COȘBUC

La 8 septembrie 1866, după stilul vechi 20 septembrie, s'a născut la Hordou, pe Valea Sălăuței și în apropiere de Năsăud, George Coșbuc. La 8 septembrie 1966 se vor împlini deci o sută de ani dela nașterea acestui mare poet al neamului românesc.

În întâmpinarea acestui centenar, vrednicul și inimosul cercetător al operei lui George Coșbuc, Profesorul Basil Lapadat, născut pe pământul Statelor Unite ale Americii, dar legat, cu simțirea și cu fapta, de destinul neamului din care se trage, a întocmit un remarcabil curiculum vitae al poetului. Profesorul Basil Lapadat, care se numără printre prietenii Stindardului, are următoarea adresă: 136 So. Indian Hill Blvd. **Claremont,** California 91712, USA.

UN ROMÂN COOPTAT ÎN COMITETUL ATLASULUI LINGVISTIC AL MEDITERANEI

În ședința din 5 noembrie 1965 a Comitetului Atlasului Lingvistic (**Centro di Cultura e Civiltà** din Veneția) s'a hotărît cooptarea lui Eugen Lozovan în sânul acestui comitet, ca membru de plin drept.

În regiunea București, pentru a putea strânge recolta de porumb 1965, autoritățile comuniste au format brigăzi de muncă, alcătuite din studenți, elevi de liceu și funcționari din ministre, inclusiv șefi de servicii și directori. Măsura aceasta a fost luată nu numai din pricină că, în mediul rural, lipsesc brațele de muncă, ci și pentru faptul că țăranii, cărora dela 23 august 1964 li se promite mereu că vor primi pământ, refuză acum să mai muncească pe ogoare, adoptând metoda brațelor încrucișate.

MONITOR

Magdalena Rădulescu, expoziție de pictură la București, 1958, patronată de Ralea. Recenzii elogioase în „Contemporanul" semnata de Ion Frunzetti și M. R. Paraschivescu.

Henry Chapier (născut Schapiro), cronicar cinematografic la ziarul parizian „Combat", fost bursier al Colegiului „Free Europe" (Strasbourg), participă în 1964 la Festivalul „Pelicanul alb" la Mamaia.

Sergiu Celibidache, Mai 1965 dirijează Filarmonica din Praga. Interview dat la „Contemporanul" (no. 25 din 18 iunie). Promisiune: „oricând va fi posibil voi veni să-mi aduc contribuția, după puterile mele, la propășirea muzicii românești".

Dela agitație la acțiune (III)

(Urmare din pag. 1.)

strategiei, deci obiectivului principal al comunismului internațional: dominația mondială. Însărcinat cu crearea și coordonarea mijloacelor necesare pentru atingerea scopului, un aparat de execuție, compus din revoluționari profesionali, bine structurat, ierarhizat și instruit, disciplinat și perfect rodat: Partidul.

În față, lumea liberă își fixează ca țel un obiectiv plasat înaintea liniilor inamicului: idealul ei – simbol al decadenței, demn de egoismul îngust burghez – fiind prezervarea de comunism a popoarelor care n'au fost încă subjugate. (Războiul din Vietnam nu e o dezmințire, ci o confirmare a acestui „ideal"). Ea nu dispune de o ideologie care să-i permită o viziune politică globală; – Biserica Romano-Catolică e și ea pe cale de a renunța la universalim. Ne având o strategie, nu poate avea nici o tactică adecuată. Ea ignorează, așadar, metodele științifice de promovare și propagare a principiilor care îi justifică existența. Dacă la toate acestea adăogăm și lipsa unui aparat sau organism capabil să acționeze, politic, la scară mondială – O.N.U. e în fapt o tribună a Anti-Occidentului –, înțelegem deca acțiunile ei suferă de incoherență și discontinuitate.

Rezultatul: o înaintare permanentă a totalitarismului bolșevic și o repliere continuă, corespunzătoar, a democrațiilor burgheze.

Situația specială (internă)

Pe frontul intern, comunismul internațional nu poate prezente decât un bilanț catastrofal. Propaganda comunistă, renumită prin inepuizabilele resurse de reacredință și fard, s'a dovedit neputincioasă. Eșecul social nu mai e acum adumbrit decât de falimentul economic. Realitățile vieții planificate se înfățișază opiniei publice mondiale, pentru prima oară, ne primenite. Un adevăr se impune, până și mințiilor progresiste, cu o evidență de postulat: experiența comunistă, oriunde, oricând și oricum s'ar face, revine la organizarea științifică a dezagregării economico-sociale.

De cauzele falimentului orânduirii comuniste, am mai avut ocazia să ne ocupăm în coloanele acestui jurnal; de data asta le reamintim, succint, spre a le integra în viziunea de ansamblu.

Sistem utopic, comunismul a venit – printr'o serie de neglijențe, desconsiderări și siluiri ale unor factori biologici, sociali și istorici – în conflict mortal cu realitățile societății oamenilor:

1. Disprețul pentru ființa umană, pentru facultățile ei (calități și defecte) naturale, din care a decus neglijarea și suprimarea interesului și a inițiativei creeatoare, implicate în încrederea oarbă în atotputernicia mijloacelor de producție;

2. Desconsiderarea celulei biologice, economice și sociale de bază: familia, concomitent cu distrugerea fundamentului ei material: proprietatea particulară;

3. Negarea sau ignorarea unei realități istorice, sumă de speranță și perseverență, de muncă și ingeniozitate, de experiență și fidelitate, clădită pe jertfă și sfințită cu sângele unui întreg șir de generații: Națiunea.

În aceste condițiuni, consecințele puteau fi întrevăzute înainte de cunoașterea rezultatelor experienței comuniste: degradarea rapidă a valorilor spirituale, abrutizarea și aservirea omului de către tehnică, răsturnarea ierarhiei sociale naturale a valorilor, încetinirea și paralizarea procesului de producție, creearea inevitabilă a unei armate de supraveghetori, „responsabili" fără rol productiv, deci parazîți ai societății; apariția unei clase sociale noi, care, în comparație cu burghezia, dispune discreționar nu numai de puterea economică, ci și de puterea politică. Muncitorimea redusă la salarii de mizerie, exploatată și epuizată în „întreceri socialiste", fără altă posibilitate de a-și manifesta nemulțumirile decât exploziile sângeroase, crize ciclice ale comunismului, inevitabile unui sistem închis, fără nicio supapă de alarmă: – sindicatele sunt doar „cureaua de transmisiune" între clasa muncitoare și partid, dreptul la grevă fiind abolit. Țărănimea, deposedată de pământul ei, e supusă unui straniu statut de salarizare, potrivit căruia salariul ei nu e decât o infimă parte din produsul muncii ei – în natură. Exemplul țărănimii este, pentru damascarea imposturii comuniste, grăitor. Într'un sistem socotit progresist, ea recade în starea de iobăgie, agravată de concentrarea capitalului funciar în mâinile unicului boer: Statul comunist. Contra acestui proprietar, care dispune de tot aparatul administrativ și polițienesc, țărănimea, ca și muncitorimea, n'are nicio posibilitate de recurs. Nu-i rămân decât căile ilegale: rezistența mută, sabotarea producției, insurecția armată.

Azi, realitățile comuniste nu mai pot fi ascunse. Falimentul economico-social e complet și atât de evident încât nici leaderii comuniști nu mai găsesc util să-l contesteze. Până acum, „evoluția" lor n'a mers însă atât de departe încât să pună în discuție valabilitatea sistemului comunist. Goana după himere continuă. Și, suntem obligați să recunoaștem, în pofida eșecurilor și anomaliilor fundamental legate de sistemele de planificare marxiste, regimul comunist a reușit să evite în imediat catastrofa politică spre care tinde organic, înregistrând, chiar, o serie de succese.

Cum ne explicăm acest paradox? Cu această întrebare, abordăm un extrem de interesant capitol: cunoașterea inamicului.

Căpitan C. STOICANESCU

APÊLO
DOS ROMENOS LIVRES RADICADOS EM SAO PAULO A NAÇAO BRASILEIRA E SEUS DIRIGENTES

O genocidio praticado pela Rússia Soviética contra a populaçao româna da BESSARABIA assume proporçoes de uma afronta monstruosa à consciência humana universal.

Profundamente sensibilisados pela nova tragédia que veio abalar esse provincia, étnica e históricamente româna-incorporada à Uniao Soviética, em virtude da «direito» da força – os Românos Livres de Sao Paulo – Brasil, constituidos em Comitê AD-HOC, levanta a mais veemente VOZ DE PROTESTO contra as DEPORTAÇOES levadas a efeito, por ordem dos genocidas de Kremlin.

A Declaraçao dos Direitos do Homem, a Carta de Sao Francisco, bem como todos os tratados assinados pela Uniao Soviética, foram reduzidos por ésta, a simples pedaços de papel. O principio da AUTO-DETERMINAÇAO dos Povos foi degradado à funçao de «slogan» capcioso e as definiçoes da MORAL e da JUSTIÇA invertidas e cinicamente deturpadas.

O desterro do elemento românо da Bessarábia tomou proporçoes de hecatombe. Dezenos de milhares de românos estao sendo deportados para as regioes áridas de Kazakstan.

A Rússia Soviética está despovoando a Bessarábia do elemento românо, repovoando-a com outras nacionalidades, no intuito de desvanecer, assim, os pretensoes românos sôbre essa provincia.

Sentinela nas partes orientais do Ocidente civilizado, a Bessarábia românа enfrentou com temeridade, durante séculos, as invasoes bárbaras do Leste, defendendo com o sangue generoso dos seus filhos a Europa crista.

Hoje, chegou a vêz do Ocidente de retribuir os magnânimos sacrificios da Bessarábia socorrendo-a antes que seja tarde demais.

Porisso, os Românos Livres de Sao Paulo, associando-se às açoes empreendidas pelas demais comunidades românas do Mundo Livre em pról da Bessarábia, dirigem reiterado

APELO

aos Govêrnos da Estado e da Uniao, para que intervenham, por seus representantes autorisados, junto às Naçoes Unidas ou à Comissao para os Direitos do Homem, a fim de que cesse a execuçao do plano diabólico da Rússia Soviética contra um povo que, igual aos outros, tem todo o direito à liberdade.

Temos a convicçao de que o Govêrno deste país democrático e cristao, que soube defender suas tradiçoes contra a ameaça comunista – até, nao, ficará indiferente face ao apêlo que os cidadaos brasileiros de origem românа vem dirigir-lhes em nome da solidariedade humana e crista.

Viva o Brasil!
Viva a Bessarábia Românа!
Sao Paulo, Agôsto de 1965.

O Comitê Româno-Brasileiro «PRO BESSARABIA»

Presidente de Honra:
Dep. Juvenal Rodrigues de Moraes

Presidente:
Padre Pedro Balint

Vice Presidentes:
Nic Iancu-Paltinisanu, Augustin Hila, Gheorghe Popescu

Secretários:
Florentin Marinescu, Stefan Chitzimie, Caloudis Vanderos

Recebemos, em solidariedade ao Apêlo do anverso, as seguintes adesoes:

Comitê Româno da Cruz Vermelha Brasileira, Rio de Janeiro.
Assembléia das Naçoes Europeias Cativas, Delegaçao de Rio de Janeiro.
Comitê Nacional Româno, Delegaçao no Rio de Janeiro.
Associaçao Cultural Româno-Brasileira, Casa Româno – Rio de Janeiro.
Sociedade Cultural Româno, Brasileira Sao Paulo.
Sociedade Ortodoxa Românа «Santa Trindade», Sao Paulo.
Circulo Literário «Caminul», Sao Paulo.

BIBLIOTECA ROMÂNĂ

(urmare din pag. 2)

Incurajat de acest rezultat pozitiv, Institutul nostru își propune să pășească mai departe pe acest drum, pe care, prin cercetări obiective se servește cauza românească.

Astfel, el are onoarea să anunțe acum inițiativa de a întocmi pentru BASARABIA și BUCOVINA DE NORD – provincii smulse dela sânul Patriei Mame după ultimul război – câte o operă documentară în care să se trateze pe toate planurile (cultural, politic, economic, social, etnografic, religios, juridic, etc.) problemele care se leagă de aceste provincii. Ca model în această privință ar putea servi studiile asupra Transilvaniei, Banatului, Crișanei și a Mureșului, publicate în trei volume cu ocazia unui deceniu dela Unirea lor cu Patria Mumă. Chiar dacă diiloacele noastre materiale în exil n'ar permite o prezentare editorială tehnică ireproșabilă, totuși această lucrare documentară, proectată mai de mult, trebue realizată. Ea devine acum cu atât mai necesară cu cât, în ultimul timp, Rusia Sovietcă a reluat, sub masca „voluntariatului" acțiunea de **deportare a tineretului român** spre ținuturile asiatice ale URSS-ului. Apare evident că prin această operație se urmărește schimbarea raportului demografic din aceste provincii de totdeauna românești.

Institutul nostru face un apel călduros la toți cărturarii români din exil și la învățații străini, prieteni ai Poporului Român, să ne stea alături, solidari, în această grea încercare.

Mulțumim pe această cale, cu anticipație, tuturor prietenilor și colaboratorilor care ne vor onora cu contribuțiile ori adeziunea lor.

INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI
– BIBLIOTECA ROMÂNĂ –
din
Freiburg (Germania)

SCRISORI DELA REFUGIAȚI MAI NOI ȘI MAI VECHI

Ne pare nespus de rău că spațiul nu ne permite să publicăm cât mai multe din sutele de scrisori pe care le primim după fiecare număr.

◆ Aci, mai jos, câteva fragmente din scrisori primite recent:

„Pentru noi, cei care am ales libertatea după mult trâmbițata destindere, ziarul acesta este foarte important. De îndată ce vom avea și noi un rost, **toți** ne vom abona la Stindardul, apreciind cu toții înaltul d-voastră patriotism și frumoasele năzuințe de care sunteți însuflețiți pentru promovarea ideilor naționaliste. Citind articolul d-lui C. Stoicănescu **Dela agitație la acțiune**, m-am gândit că ar fi bine dacă și pe noi, cei care sântem în lagărele din Italia, ne-ar ajuta cineva să ne putem forma o concepție despre misiunea ce are exilul românesc. Mă gândesc în mod special la noi cei tineri care sântem, aici, fiindcă **noi am fost crescuți sub dictatura comunistă din România și fără să vrem am fost îndoctrinați de către comuniști, din cauză că nu am putut avea niciu un contact cu lumea exterioară.** Odată ajunși în lumea liberă, fiecare își croiește drumul potrivit propriilor lui idei despre viață, dar cum nu se află nimeni care să ne îndrumeze, riscăm să apucăm pe drumuri greșite care nu au nimic comun cu misiunea națională a exilulului românesc. **De noi nu se îngrijește nimeni aci.** Din aceasta cauză, au început să se iveaască neînțelegeri între noi, nu prea grave este drept, dar totuși neînțelegeri, care nu trebue să existe între acei ce și-au lăsat în urmă tot ce au avut mai scump, **din dor de luptă,** nu din spirit de aventură și pentru câștigul... Dacă **conducerea exilului** i-a dat cuiva misiunea să se ocupe de noi, noi nu-l cunoaștem, **fiindcă nu ne-a vizitat niciodată de când sântem aci.** Ne adresăm deci d-voastră, deoarece considerăm că sânteți cei mai îndreptățiți de a ne da un răspuns în această direcție..." A. A. I. Capua (Caserta) Italia.

◇ Fragment din scrisoarea unui compatriot din Bretagne-Franța:

„Am primit mereu, în regulă, Stindardul pe care ați binevoit a mi-l expedia aici, la X. în Finistère, unde lucram. Scriu «lucram», deoarece recent am avut o ciocnire cu **tovarășii** din întreprindere, sustinuți de direcție, așa că de anul nou, drept cadou, m'au dat afară... Admir atât atitudinea D-voastră dârză, cât și lupta energică pentru liberare și nu pentru liberalizare, echivalentul **coexistenții pacifice** de odinioară... Ar fi bine dacă ați publica o listă a celor, puțini sper, care și-au plecat capul și care vânzându-se pe ei, **vor să ne vândă și pe noi.** Prelungirea «amnistiei» e o nouă cursă prosteacă, dar francezul spune că **un sot trouve toujours un plus sot qui l'admire...**"

◆ Din scrisoarea unui alt compatriot, care domiciliază în apropiere de Paris:

„...Când citesc Stindardul îmi vine inima la loc, capăt curaj și forțe noi să pot înfrunta argumentele acestora de aci, care pretind că sunt creștini (se duc chiar la biserică), dar care țin totuși să fie cât se poate de agreabili comuniștilor. Am auzit un popă de-al lor predicând și invitându-și credincioșii să-i **iubească** pe comuniști, **pentru salvarea păcii.** Care pace? Că de 21 de ani urmează război după război, toate aceste războaie fiind provocate, susținute și extinse de către aceiași comuniști. Și acum să vă mai spun și altă chestie. Mai multe ziare franceze au scris despre un mare scandal imobiliar, în propriul nostru departament care se chiamă acum **Val-deMarne.** Este vorba de autorizații de construcții, pentru sute și sute de locuințe, date **unui român** care ar fi cel mai mare antrepenor de acest gen din toată Franța, atât de puternic și dispunând de atâtea relații, încât poate construi și în parcuri naționale, pe terenuri unde nu este voie să se construiască nimic. Știți cum îl chiamă pe **românul** acesta năzdrăvan, căruia nu-i pasă nici de autorități și nici de legi? Ascultați: **Zelinger de Balkany.** După cum vedeți **românul** Zelinger a ajuns în Franța nobil cu blazon. Pentru noi, esențialul este că toate matrapazlâcurile lui – și acelea ale altor baroni de acest soi – în capul nostru se sparg..."

◇ Terminăm seria, dând câteva fraze din scrisoarea unui prieten care a putut sta de vorbă cu un demnitar al regimului din țară, trimis să semneze un acord comercial:

„...În ce privește exilul românesc, interlocutorul meu mi-a spus că șefii dela București sunt ferm hotărîți să lichideze orice rezistență împotriva regimului înafara hotarelor. De voie sau de nevoie, toți vor trebui să accepte să colaboreze. **Cine se va încăpățâna să refuze colaborarea, va fi distrus, regimul punând în joc toate mijloacele posibile.** Dușmanii regimului vor fi denigrați, prin publicații care apar în exil, dar contactate de agenții regimului și **aflate acum sub controlul legațiilor comuniste.** Cu ajutorul acestor publicații, prin propagandă dela om la om și prin șantaj moral, cei mai înverșunați dintre adversarii comuniștilor din țară **vor fi izolați.** În ultima fază, se vor face și intervenții directe împotriva lor, la guvernele țărilor în care locuiesc. Fiți atent, sunteți în fruntea listei..."

O NOUĂ SERIE DE VIGNETE FILATELICE

Comitetul „România Liberă" din Spania a emis o nouă serie de vignete filatelice cu prilejul emisiunilor generale europene din acest an. Tema acestor vignete este **unitatea europeană,** dela Marea Baltică și Nistru, până la Atlantic. Totodată au fost emise și vignete „Pro Basarabia", care ilustrează drama de totdeauna a Românilor, aflați sub jug sovietic sau rusesc. Ambele serii sunt foarte frumos executate. Vignetele acestea servesc cauza și deaceea îndemnăm pe toți compatrioții să le răspândească cât mai mult. Ele pot fi procurate la următoarea adresă: Trajano Popesco, Calle Villanueva 43, MADRID 1, Spania.

1945/1965: EIN HISTORISCH-POLITISCHES ZEITDOKUMENT

Helmut Sündermann: Deutsche Notizen **1945/1965.** Erlebnis – Widerspruch – Erwartung. – 376 Seiten – 4 Bildtafeln – 2 Kartenskizzen – Ganzleinen DM 19.80. Druffel-Verlag, 8131 Leoni am Starnberger See.

In diesem ungewöhnlichen Buch sind scheinwerferartige historische Aufzeichnungen aus dem Sommer und Winter 1944/45 (der Verfasser war damals als Stellvertretender Pressechef der Reichsregierung in der Berliner Wilhelmstraße und im Führerhauptquartier tätig) mit kritischen Notizen zum unmittelbaren Heute verbunden. Es zeigen sich hier nicht nur bemerkenswerte neue Antworten zu der Frage, was in der letzten Phase des Zweiten Weltkrieges auf deutscher Seite erwogen, gewünscht oder befürchtet, was bewußt oder instinktiv oder unvermeidlich getan und unterlassen wurde; in der Zusammenschau zweier Jahrzehnte spiegeln sich die eng verknüpften deutschen und europäischen Lebensprobleme in ihrer Dramatik und tieferen Bedeutung. Aus den lebhaften Tag-für-Tag-Notierungen entwickeln sich bemerkenswerte Gesichtspunkte: wie in den Jahren 1944/45 das Vordringen der Russen nach Mitteleuropa eine Folge der Roosseveltschen Invasionsstrategie und der Jalta-Politik gewesen sei, so wirke auch heute noch eine untergründige Kriegsfortsetzung weiter, um die Zwangsregelungen von damals aufrechtzuerhalten und für die Zukunft festzulegen. Die „Steinigung Deutschlands" (ein Wort Sven Hedins aus dem Februar 1945) habe 1914 begonnen und sei immer noch nicht beendet – dieses „bestürzende Zeitphänomen" wird von Sündermann mit scharf zeichnender Feder umrissen. Er hält freilich den Blick nach vorne gerichtet, sucht nach einem Ausweg aus der vom „Anti-Germanismus" gezeichneten Verirrung der weißen Völkergemeinschaft und glaubt entschieden an eine deutsche Aufgabe in der Welt von morgen. Insofern ist dieses erregende Buch nicht nur ein historisch klärendes, sondern auch ein politisch wegweisendes Zeitdokument.

ACHTUNG! Deutsche Studenten!
Wir empfehlen die antikommunistische Zeitschrift der französischen Studenten, die auch über die Probleme der deutschen Studenten sehr gut informiert ist.
CAHIERS UNIVERSITAIRES
Boite Postale 76–06
Paris 6-e
Redaktion: Jaques Vernin, François d'Orcival, Fabrice Laroche.
Verlangt Probenummern!

L'esprit de la Roumanie n'a pas été brisé

Dans l'aula de l'Université de Fribourg, à l'occasion du IXe congrès de la «Société Académique Roumaine», le recteur Pr Bochenski a prononcé une allocution à tous points de vue remarquable. L'excellent connaisseur du marxisme a trouvé des mots non seulement justes mais aussi courageux. Il ne les a pas mâchés, ce dont nous lui savons profondément gré. Son analyse se passe de commentaires et nous en diminuerions la force en la résumant. C'est pour nous tous une leçon à méditer: le véritable «aggiornamento» commence par être bien informé.

Qu'il nous soit cependant permis de rappeler un seul exemple – que l'on n'aime plus citer par les temps qui courent. Ce sont les paroles de Pie XII dans son message de Noël 1956, et qui interdissaient **«par simple respect pour le nom chrétien, de s'asseoir à la table de Dieu et à celle de ses ennemis».**

Après avoir rappelé que les pays d'Europe orientale on été «violemment arrachés à la communauté européenne par les armes d'une puissance étrangère» le Pr Bochenski poursuit:

«Ce qui est pire encore, des informations actuellement précises et bien documentées nous parviennent, témoignant de l'effort qui a été fait dans ces pays pour étouffer la vie de leur esprit national. S'il s'agit de la Roumanie, pays que nous avons toujours admiré pour sa fidélité à la tradition latine et pour l'oeuvre de ses savants, nous avons constaté que, par exemple, la grande historiographie roumaine a été substituée par quelque chose d'aussi puéril que révoltant, indigne du nom de la science.

Messieurs, votre réunion solennelle est une occasion convenable pour formuler quelques pensés concernant ces faits en général et la Roumanie en particulier. Je sais bien que beaucoup parmi nous ne les formulent peut-être pas avec autant de netteté. Néanmoins, je suis persuadé que, m'adressant à vous, Roumains, et amis de la Roumanie, j'exprime le sentiment profond des universitaires de l'Europe entière. Et voici ce que je voudrais vous dire.

Nous croyons – c'est là la première pensée et la plus fondamentale que j'aimerais exprimer – que la Roumanie, comme les autres pays de l'Est européen avoisinant l'Ukraine et la Russie, font spirituellement partie de notre patrie commune de l'Europe. Nous considérons sa tradition spirituelle comme un élément consécutif de notre patrimoine culturel commun.

Et, puisqu'il en est ainsi – c'est là la seconde pensée que je voudrais formuler – nous autres, universitaires d'Europe, ne sommes pas disposés à reconnaître la séparation opérée entre la Roumanie et nous, d'autant moins la destruction de sa culture et de sa sience. Si longtemps que nous pourrons faire entendre notre voix, nous allons réclamer pour les Roumains la liberté de vivre leur propre vie de l'esprit et la liberté de communiquer avec nous. La Roumanie, je le répète, appartient de droit à notre civilisation et nous réclamons pour elle la possibilité d'y appartenir spirituellement de fait.

J'ai parlé de projets – et plus que de projets, de l'anéantissement de sa civilisation: projets que l'on avait ourdi et tâché de réaliser par des mesures à la fois puissantes et barbares. Or, – je passe ici à ma troisième pensée – la chose inattendue, magnifique et grandiose, est que l'esprit roumain a, comme il semble, résisté victorieusement à la poussée dévastatrice. Certes, les pertes spirituelles sont lourdes et le mal causé est immense.. Mais d'après tout ce que nous savons, l'esprit de la Roumanie n'a pas été brisé.

C'est pour nous tous une raison de grande joie – non seulement parce que nous sommes des amis de la Roumanie et nous nous sentons solidaires avec elle –, mais aussi parce que cette victoire de son esprit, victoire obtenue dans les conditions qu'on sait est une preuve éclatante de la force indomptable de notre civilisation commune.

Considérez sa situation: un petit pays, je dis petit relativement à son grand voisin, un pays tant de fois meurtri par les vicissitudes de l'histoire, une nation pauvre matériellement. Et surtout, dirais-je, un pays qui se glorifie d'Ovide comme poète national, mais que la Providence a fait vivre à la limite même de notre monde, un pays qui constitue un véritable «limes» de l'Occident et est par là ouvert et exposé à tous les vents de l'est. Or, c'est ce pays, cette nation qui a trouvé dans sa tradition européenne des forces suffisantes pour résister à un assaut d'une force et d'une cruauté à peine imaginables pour nous. Vous nous avez donné, amis roumains, à nous tous un exemple magnifique et une raison de fierté et d'espérance.»

PROTÉGEZ-MOI DE LA «FREE EUROPE»!

Hélas, on en est arrivé là. Car tel est le dramatique appel que lançait récemment un exilé roumain aux autorités fédérales: «Je vous prie de me protéger des amateurs d'informations de la FREE EUROPE. J'ai connaissance que la rédaction roumaine de ce poste de radio constitue une source importante de renseignements pour la police communiste».

Il va sans dire que ceci ne s'applique pas à t o u s ceux qui travaillent à Englischer Garten. Parmi eux, nous avons des amis dont nous ne pouvons aucunement mettre en doute la sincérité des sentiments patriotiques et anti-communistes.

Il en est autrement lorsqu'on considère la direction. Car c'est certainement «d'en haut» que viennent les indications qui changent du tout au tout la tendance de ce qui fut naguère un poste de combat.

Les faits sont là. La bonne publication documentaire «News from behind the Iron curtain» a changé son titre en «Eastern Europe». Ce n'est point du tout provoqant, presque neutre. Complaisance pour complaisance: les émissions – qu'un voyageur du régime de Bucarest qualifiait d'«objectives» – ne sont plus brouillées en Roumanie.

Nous sommes en plein Babel, car les mots n'ont plus de sens: les éloges d'aujourd'hui, hier à peine eussent été des offenses. C'est pourquoi nous ne cesserons de demander la fin des confusions dans lesquelles on patauge. Nous ne voyons aucun inconvénient à ce que le poste qui s'appelle encore «Free Europe» change de nom et qu'il envoie à Bucarest des correspondants. Mais qu'il le fasse au grand jour. Nous serions à la fois avertis, soulagés et reconnaissants.

Le connaissez-vous? Bien sûr que non. Il ne signe pas les inutiles chiffons de papier que sont les conventions internationales. Il ne participe pas aux palabres de l'UNESCO et de l'ONU. Et pourtant c'est l'unique appui des gouvernements que la presse couchée appelle maintenant socialistes – sans guillemets.

Nous vous plaignons, Parisiens, car vous le verrez camper place de la Concorde, séchant ses culottes sur la grille des Tuilleries. Vous apprendrez aussi, pauvres Français, ce que signifie «davaï tchas».

Nous autres Roumains avons la conscience tranquille. Depuis deux siècles nous combattons sans répit ce suppot des tsars et des commissaires. De sorte que, demain, lorsque vous demanderez des comptes ce n'est pas à notre égard que vous aurez à formuler des reproches.

Vous verrez, hélas trop tard, combien l'Armée rouge est différente de la «Sainte Russie» que vous décrivent les imbéciles et comment le renversement des alliances n'est que suicide sans gloire.

LES BOLCHÉVIKS PRÉPARENT LA GUERRE

(«Revue de Paris» 1928, pp. 789–791 en marge du VIe congrès mondial de la IIIe Internationale)

Aux portes de la Russie rouge se trouve un pays infiniment moins vaste qu'elle, peuplé seulement de quinze millions d'habitants, hier encore dévasté par la guerre mais à qui les facultés de travail, sous un gouvernement sagement bourgeois, ont permis de se relever très vite. Pendant l'année agricole qui s'achève, après avoir fait face à tous les besoins de la consommation nationale, la Roumanie a pu exporter 267.000 wagons de céréales et 290.000 têtes de bétail. Les statistiques qui constatent cette remarquable prospérité agricole ont fixé l'attention des autorités soviétiques. Quelle magnifique proie pour l'armée rouge qu'un pareil grenier! Proie d'autant plus tentante que l'armée roumaine est loin d'être réorganisée et que son armement est vétuste et incomplet... C'est là qu'est le remède au cauchemar économique provoqué en Russie par l'établissement du comunisme.

De tout temps, le gouvernement soviétique a envisagé la possibilité d'une guerre de conquête et de pillage contre le royaume du sud. Dans ce but, il s'est réservé avec soin des prétextes pour un conflit éventuel. Tout d'abord il n'a cessé de protester contre la réunion à la Roumanie de la Bessarabie, terre roumaine. Il a constitué, le long de la frontière commune, un simulacre de république soviétique, composée de quelques districts à population mixte, qui revendique la propriété du sol bessarabien. Enfin, les Soviets ont toujors refusé de rendre à la Roumanie l'encaisse-or roumaine, qui avait été mise en sécurité à Moscou lors de l'invasion allemande et qui s'y trouvait malheureusement encore quand la révolution communiste éclata. Il a fallu toute la sage patience du gouvernement de Bucarest pour supporter pendant onze ans ces provocations incessantes et ce brigandage.

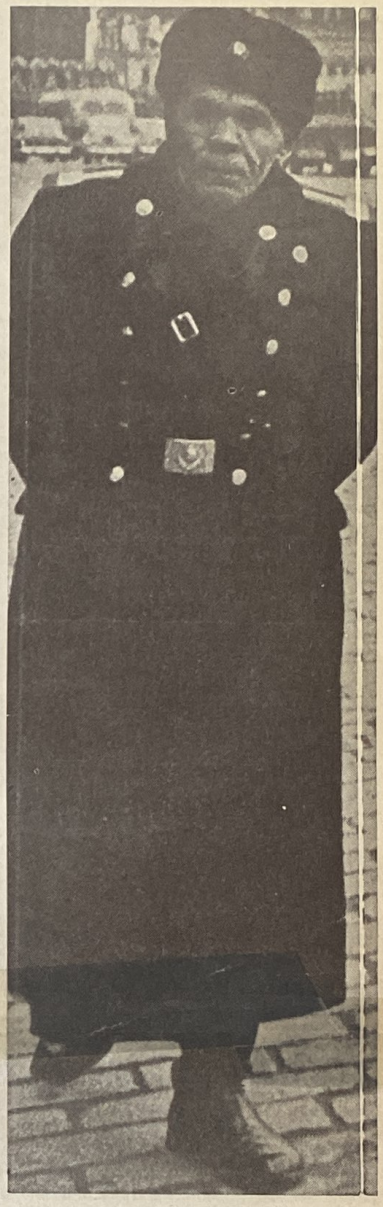

Un «starchiná», adjudant des troupes de sécurité.

(Photo – «Nemzetör», mensuel des combattants hongrois pour la Liberté)

La grande presse et la vérité

Poussée, toujours, par des «sentiments humanitaires» à sens unique, une partie de la presse occidentale s'inscrit précipitamment dans la maneuvre soviétique qui tend à diviser les peuples de l'Europe Centrale et Orientale, afin de mieux les dominer et exploiter.

Comme agissant sous l'effet d'une baguette magique, des journalistes assez connus ont entrepris, simultanement, une campagne soutenue de dénigration du Peuple Roumain. Ils s'évertuent à accréditer des contreverités flagrantes et dangereuses, qui ne pourraient servir en fin de compte nullement aux peuples asservis, mais certainement à leur oppresseur commun: l'impérialisme de la Russie soviétique. Quoi qu'il fasse, puisque son horreur du communisme n'est égalée que par sa repulssion biologique envers tout ce qui lui vient des steppes et des Russes, le Peuple Roumain doit être condamné, afin de lui apprendre une fois pour toutes l'implacable «sens de l'histoire». C'est le but vers lequel marchent d'un pas alerte et sans soucis une véritable cohorte d'illustres journalistes.

Chemin faisant, ils busculent aussi bien l'histoire – la vraie – que les réalites actuelles.

Il était donc naturel qu'une vague d'indignation, à peine contenue, soulève les Roumains, tous les Roumains, qu'elles qu'elles soint leurs convinctions politiques. Cette indignation s'est traduite dans une série de lettres de protestation et de mise au point.

Nous nous contentons de reproduire plus bas les lettres echangées entre M. Léon Negruzzi, président de l'Association des Anciens Combattants Roumains, et Mme Dominique Auclères de **Figaro,** ainsi que la mise au point envoyée par moi-même, en ma calité de secrétaire général de la même association, à la direction du journal **Le Monde,** qui ne daigna pas la publier, ni repondre, jusqu'à ce jour.

Sur la bonne ou la mauvaise foi des interessés, nous ne ferons ici aucun comentaire. Que le lecteur en juge!

A) La correspondance Léon Negruzzi-Dominique Auclères

Mme Dominique Auclères
Le Figaro
Paris le 25 Octobre 1965

Madame,

Dans l'article du Figaro du 23–24 Oct. 1965, vous avez affirmé entre autre qu'en Transylvanie les Hongrois sont majoritaires et aussi qu'ils sont persécutés par les Roumains. Aux nom des Anciens Combattants Roumains hors de leurs frontières, j'ai l'honneur d'opposer à ces affirmations le démenti le plus formel.

La Transylvanie, terre dace d'abord, romaine ensuite et enfin roumaine, n'est tombée sous la domination magyare que depuis 1848. Les Roumains, à cette occasion, y furent persécutés et même martyrisés. Or, malgré un processus de déroumanisation «qui en faisait d'eux des citoyens de seconde ordre exposés à tous les sévices», ils sont restés Roumains jousqu'au bout, c'est-à-dire jusqu'a à la fin de la grande guerre quand la Transylvanie fut enfin rendue à la Roumanie.

La grande majorité de la population de cette province roumaine est roumaine. Il y a bien une assez forte minorité hongroise que les Roumains ont toujours respectée et qu'ils respectent encore, comme il y a une minorité allemande et une autre juive. Cette dernière a été en partie annihilée quand en 1940, par ordre de Hitler, la Transylvanie fut réoccupée par les Hongrois. En revanche, ceux d'entre eux qui ont eu la chance de rester ou de se réfugier en Roumanie, ont tous eu la vie sauve. Quant au Banat, il n'a jamais été hongrois et sa population est roumaine en majorité, allemande en minorité.

Il est malheurex que mal informée (probablement par un communiste hongrois), vous ayez publié dans un journal depuis toujours ami de la Roumanie, cet article qui ne peut qu'envénimer les relations magyaro-roumaines et celles entre les refugiés des deux peuples.

En vous priant de bien vouloir publier ce dementi dans votre journal et en vous remerciant d'avance, veuillez etc.

Léon Negruzzi
Président des Anciens Combattants Roumains en France

Le Figaro
Paris, 27 octobre 1965

Monsieur le Président,

En lisant attentivement le Figaro du **25** octobre, page 7, jour dont est datée votre lettre, vous y trouverez un erratum au sujet de la situation ethnique en Transylvanie. Aucun communiste hongrois ne m'a inspiré mon article – la supposition est simplement aberrante – mais c'est une Hongroise non communiste qui m'a donné les chiffres dimanche. – Je les avais déjà mais j'avais fait une erreur en les transcrivant pour moi – Je me suis empressée de faire la mise au point. Vous deviez etre indulgent – chacun peut se tromper: ainsi déclarez vous, vous même, dans la lettre que vous m'envoyez – ou plutôt que vous envoyez à notre redacteur en chef et que vous lui demandez de publier que la Hongrie est en possession de la Transylvanie depuis 1948!! (au lieu de 1848 je suppose)*. L'idée d'offenser la Roumanie ne m'est jamais venue – La démagyarisation dont je parle n'a pas trait à une liquidation des Hongrois – mais à une démagyarisation linguistique des écoles – Je parle de celles où le Hongrois était enseigné.

Voyez vous, si nous publions toutes les lettres reçues nous en arriverions à des contradictions flagrantes entre Roumains – L'un de vos compatriotes nous explique en effet que si le chiffre des Hongrois a diminué en **Transylvanie** c'est qu'autrefois on comptait les Juifs comme Hongrois – Le procès d'Auschwitz que j'ai suivi m'ayant appris que ceux qui avaient été deportés et liquidés en masse – (voir les temoins qui accusèrent le pharmacien Capesius de s'y être employé au camp) je dois supposer qu'en effet il n'y a plus beaucoup de Juifs.

L'essentiel de mon erreur ayant été rectifiée dès le numéro du Figaro qui a fait suite à celui dont vous avez pris ombrage, je pense que le mieux est d'en rester là. Nos lecteurs sont avertis je crois que c'est l'essentiel.

Ne me tenez pas rigueur d'une erreur après tout réparable et réparée et veuillez croire etc.

Dominique Auclère

Mme Dominique Auclères
Le Figaro
Paris, 27 Octobre 1965

Chère Madame,

J'ai bien reçu votre aimable lettre et j'ai lu l'erratum du 25 octobre. D'autres Roumains l'ont lu aussi. Helas! cela n'a fait que nous rendre d'autant plus acerbes. Car, vous écrivez, Madame, que les Hongrois ne sont plus majoritaires en Transylvanie, ce qui laisse supposer qu'ils y étaient.

(Lire la suite page 8)

UN HOMME INFORMÉ
LIT... CHAQUE MOIS LES
LECTURES FRANÇAISES
d'Henry Coston
TOUS LES DESSOUS
DE LA POLITIQUE MONDIALE...
Un an 15 frs. – Etranger 18 frs.
lettres et mandats à
M. HENRY COSTON – BP 92-18, Paris (18e)

Le but de l'offensive „de paix" communiste

Moins d'un demi-siècle de stricte application des lois économiques du matérialisme scientifique et le régime communiste réussit des transformations que l'on peut considérer à juste titre comme révolutionnaires: la Russie – autrefois grenier de l'Europe, est aujourd'hui un assez bon client de l'agriculture capitaliste – et de l'industrie.

Quel est le niveau de vie des ouvriers dans «le premier pays socialiste» par rapport aux pays du «capitalisme moribond»? . . .

Peu importe! Que les Américains photografient la Lune avec une précision ahurissante, qu'en juillet 1965 ils ont réussi à capter des signaux transmis par un satellite qui avait photografié 22 fois Mars à une distance de 347 millions de km., qu'ils réussissent des rencontres spatiales qui frisent le roman fiction, qu'ils présentent au monde un véritable feu d'arfices de fusées et de satellites, sans pour autant priver leurs citoyens des indispensables biens de consommation, que leurs cosmonautes sont par leur foi et leur courage bien au dessus de leur technique, tout cela n'est pas fait pour entamer la foi des communistes ni la mauvaise-foi des progressistes.

Les résultats étant ce qu'ils sont, si la réalité ne veut pas se conformer à la théorie, tant pis pour la réalité.

Cette affirmation, qui exprime assez bien une certaine conception de l'histoire, n'est pas si ridicule que l'on croit d'habitude. La faillite interne du communisme ne lui interdit nullement de s'étendre à l'exterieur, comme les succès du monde libre ne l'empêche guère de reculer. Les communistes ont compris: le «sens de l'histoire», c'est la propagande qui le donne. Ce qui est a moins d'importance que ce que l'on peut faire croire être. Il ne s'agit pas d'établir le bilan des résultats obtenus, il s'agit de vaincre. Et pour vaincre les communistes ont des grands atouts. Et ils le savent. Ils ont avec eux toute la finance apatride et, par conséquent, tous les moyens que celle-ci peut mettre en mouvement: créer ou acheter. Ils ont à l'interieur des frontières du monde libre des alliés sûrs, à toute épreuve: des Roussel, des Mauriacs, des Lippmann et d'autes «chrétiens» ejusdem farinae. Ils ont avec eux la stupidité de la bourgeoisie occidentale qui se laisse endormir par les sornettes d'une «coexistence pacifique» qui n'est qu'une habile manoeuvre tactique destinée à subminer les bases du monde libre, à diviser et désarmer l'Occident.

Combien de fois devons nous citer Manuilsky? «La guerre à outrance entre le communisme et le capitalisme est inévitable. Aujourd'hui, bien sûr, nous ne sommes pas assez forts pour attaquer. Notre temps viendra dans vingt ou trente ans. La bourgeoisie devra être mise en sommeil. Alors nous commencerons à lancer le plus spectaculaire mouvement de paix qui soit. Il y aura des ouvertur s étonnantes et des concessions inattendues. Les pays capitalistes stupides et décadents jouiront de coopérer à leur propre destruction. Ils saisiront la chance d'être amis; des que leur défense sera par terre, nous les écraserons avec notre poing fermé.»

Ces paroles ont été prononcées en 1931.

Aujourd'hui, le but de l'offensive de paix communiste, conjuguée sur le terrain avec une véritable offensive militaire, est d'isoler les Etats-Unis afin de les contraindre, sous une forme ou sous une autre, à la capitulation. Lorsqu'on parle à tort et à travers de l'agression, américaine, en faisant abstraction des véritables causes du conflit qui restent toujours les infiltrations, le terrorisme, bref, la subversion communiste, il y a là plus de mauvaise-foi que de naïveté politique. Chaque fois qu'ils me parlent de «la seule solution r a i s o n n a b l e pour mettre fin à la guerre du Vietnam», je me contente de répondre, à ceux que je sais imperméables aux arguments, par une simple question:

– Pourriez – vous garantir que si les Américains se retirent du Vietnam, cette retraite sera la dernière?

Alors mes interlocuteurs communistes, progressistes ou chrétiens, ne veulent plus discuter. Car ils savent, aussi bien que moi, que la guerre du Vietnam est plus qu'un conflit local. C'est la dernière bataille que livrent, pour le monde libre, les Etats-Unis d'Amérique, afin d'endiguer, avant qu'il ne soit trop tard, l'avalanche des hordes fanatisées qui menacent de submerger l'Occident. Il y va du monde libre, il y va de la civilisation chrétienne, il y va de la race blanche.

Si par malheur, la volonté des Américains de s'opposer à la force par la force, pliant sous la pression d'une propagande savamment orchestrée, le monde libre serait pris dans un engrenage fatal, qui, de retraite en retraite et d'abandon en abandon, le conduirait inéluctablement à la capitulation finale devant la marée montante du communisme rouge ou jaune.

Mais, lorsqu'ils parlent paix, les gauchisants de tout bord ne se font pas trop d'illusions sur la détermination des Américains à mettre un terme à l'expansion communiste. Leur offensive de paix ne reste pas pour autant sans objet.

Histoire de l'enrager, je vantais l'autre jour devant mon «Chretien-progressiste» la force saine de l'economie américaine.

– Attends, me dit-il, que la guerre du Vietnam se prolonge un peu et nous en parlerons de l'économie américaine.»

Il n'avait pas tort, le bon samaritain. Il savait ce qu'il disait. Car, si ces chrétiens parlent de paix, au fond de leur coeur ils ne désirent qu'empêcher l'escalade, qui réduirait à néant la subversion communiste. «Que la guerre du Vietnam se prolonge», sans escalade, voilà ce qu'ils désirent. Leur rêve le plus cher est d'engager les Etats-Unis, séparés de leurs alliés, dans une longue guerre d'usure, sur un theatre d'opérations secondaire, contra la fourmilière asiatique, de telle manière que les petits pères des peuples jaunes puissent écouler leur surplus de vies humaines, qui laisserait à leur industrie, protegée des raids américains par la «conscience universelle» à sens unique, la latitude d'accentuer l'effort de guerre. A la longue, espèrent-ils l'économie des, Etats-Unis commencerait à se resentir et petit-à-petit le Peuple Américain, travaillé par une propagande concertée et tenace, serait emmené à une vue plus «réaliste» du «sens de l'histoire».

Il n'est pas surprenant que nos pacifistes ne demandent jamais aux communistes armés du Nord-Vietnam d'entrer chez-eux.

L'offensive de paix qui bat à l'heure actuelle son plein, ne veut laisser aux Américains que l'alternative: plier bagage ou s'engager, sous la pression d'une opinion publique mise en condition, dans une longue guerre d'usure, où leur supériorite matérielle et leur force morale seraient soumises à de dures épreuves.

Au seuil de cette nouvelle année, nous ne voulons exprimer ici qu'un seul souhait: que les Américains ne se laissent pas prendre dans cette alternative fatale. Ils ont les moyens de vaincre et nous croyons savoir qu'ils ont aussi la volonté de leurs moyens. St.

EUROPE ACTION
revue nationaliste européenne
68, rue de Vaugirard
PARIS 6-e

La grande presse et la vérité

(Suite de la 7-e page)

Or jamais, au grand jamais, les Hongrois n'ont été majoritaires dans cette province. Et cela même en y ajoutant la population allemande et juive. En d'autres termes la majorité roumaine en Transylvanie a toujours été absolue.

Lisez, Madame, le Larousse (le grand) vous y trouverez écrit noir sur blanc: «Ce pays a servi de refuge aux populations que les invasions tartares chassaient des plaines voisines. On y trouve des Slaves, des Hongrois, des Allemands, mais surtout des Roumains.» – Et plus loin: «Habitée par une population en grande majorité roumaine, mais au milieu de laquelle furent introduites au XII-e siècle d'importantes colonies allemandes . . .» etc. Et plus loin: «Elle a du reconnaître – la domination des Habsbourg. Toute sa vie politique se résume des lors dans son effort pour défendre sa nationalité contre les tentatives de magyarisation poursuivie depuis 1867. La grande guerre lui a permis de se séparer de la Hongrie et de voter sa reunion à la Roumanie.»

C'est clair:

Les esprits étant de plus en plus excités, je me permets de vous suggérer l'insertion dans le Figaro d'un autre erratum. Par exemple: «L'Association des Anciens Combattants Roumains, par son Président, nous a fait parvenir une lettre dans laquelle ce dernier affirme de manière catégorique que la population roumaine de la Transylvanie a toujours été majoritaire et que la minorité hongroise a toujours été respectée sous tous les gouvernements. Dont acte!»

Ainsi les esprits se calmeront – du moins je l'espère – et la flambée de nationalisme aigu et de haine qui a eclaté à la suite de votre article se sera appaisée.

Avec l'espoir que vous aurez compris nos bonnes intentions et en attendant votre reponse, veuillez, Madame etc.

Léon Negruzzi
Président de l'A.C.R.F.

* P.S. Mon erreur est dûe à une faute de frappe. C'était 1848 que j'ai voulu écrire et non pas 1948. En realité la date exacte est 1867. Merci pour la notification.

Le Figaro
Paris, le 28 octobre 1965

Monsieur,

Le Figaro n'a pas l'intention de revenir sur la position et vous même devriez être plus raisonnable et moins irrascible.

Nos directeurs le sont aussi. Notre journal a consacré des articles – voire une fois une page entière aux «nations captives»; quel autre journal l'a fait?

L'obstination que vous mettez à vouloir une nouvelle rectification ne servira pas la Roumanie – elle mettra seulement le Figaro à cran – et m'apprendra à moi à ne pas m'occuper de tous les pays «captifs» auxquels j'apporte ma sympathie et ma plume – et dont je defends la cause chaque fois que j'en ai l'occasion.

Enterrons la hache de combat – ce sera mieux.

Croyez à mes sentiments etc.

Dominique Auclères

Le refus de Mme Dominique Auclères de faire une réctification qui en soit une, oblige M. Negruzzi de s'adresser au rédacteur en chef du Figaro:

Monsieur le Redacteur en Chef
du Figaro
28 octobre 1965

Monsieur le Rédacteur en Chef,

Ci-joint vous trouverez la copie de la reponse de Mme Dominique Auclères, à une aimable lettre que je lui avez adressée concernant le problème de la Transylvanie. L'original je le garde pour mes archives.

Madame Auclères, au nom du Figaro, met un point définitif à la controverse qui nous séparait et qui nous séparera toujours. Quant à moi, en attendant d'autres dévéloppements, je me contente pour le moment d'une simple virgule. Car le problème – et c'est pour cela que j'insiste – est beaucoup plus grave qu'on ne l'imagine ou que s'imagine Mme Auclères. C'est un problème de politique etrangère et qu'il faut traiter comme tel.

1) Lorsque le gouvernement communiste roumain a decidé de prendre du large vis-à-vis des Soviets, il s'est subitement produit une réaction pour le moins etrange: des Hongrois communistes et réfugies en Occident, ont immédiatement remis au premier plan de leur politique la question de la Transylvanie et ont de nouveau revendiqué cette vieille province roumaine.

2) Quelques journaux et publications américains et anglais (et aussi allemands) leur ont fait écho.

3) Jusqu'à la publication dans le Figaro de l'article de Mme Auclères, aucun journal français n'avait encouragé cette campagne systematique et tous avaient respecté la vieille et durable amitié qui lie les peuples français et roumain.

Or, voilà que brusquement le Figaro prend position et cette position n'est pas celle à laquelle on pouvait s'y attendre. En d'autres termes, devenu l'allié non pas seulement de Buda-Peste, mais aussi de Moscou qui soutient les Hongrois, le Figaro insinue qu'en Transylvanie la population hongroise serait majoritaire et que par dessus le marché elle serait persecutée par les Roumains. De là à tirer la conclusion que cette province devrait revenir à la Hongrie, il n'y a plus qu'un pas. Le franchirez-vous? On peut s'attendre à tout. Mais cela ne forcera-t-il le gouvernement roumain de se jeter de nouveau dans les bras de Moscou?

Tout en sachant que l'article incriminé faisait partie d'une subtile propagande d'insinuations, j'ai fait semblant de croire à une simple erreur de la part de Mme Auclères et je l'ai prié d'insérer dans son journal un erratum autre que celui qu'elle avait inséré et qui était pire que son article. Car il fait croire aux lecteurs du Figaro que la Transylvanie avait toujours été peuplée par une majorité hongroise et que cete majorité n'est devenue minorité que maintenant – à la suite des mesures prises par les Roumains. Que par conséquant, le traité de St.-Germain qui avait rendu la Transylvanie à la Roumanie, devait être revisé.

Or Mme Auclères m'envoye promener et menace. Elle affirme noir sur blanc que revenir sur la question ne serait pas à l'avantage de la Roumanie et que le Figaro qui a été jusqu'ici le seul journal à s'occuper des pays captifs, ne s'en occuperait plus. Tant pis ou tant mieux. Car si la campagne pour les nations captives devait avoir comme résultat la perte pour la Roumanie d'ue troisième de ses provinces (après la Bessarabie et la Bucovine) et aussi de brouiller les Roumains et les Hongrois, nous préférons de beaucoup qu'elle cessât.

Savez-vous, Monsieur le Rédacteur en Chef, qu'à la suite de l'article de Mme Auclères et de son erratum, beaucoup de Roumains réfugiés se sont présentés à l'Ambassade roumaine pour se mêttre à la disposition du gouvernment afin de défendre nos droits millenaires sur la Transylvanie?

Et savez-vous qu'on m'a demandé de faire ce que nous avons déjà fait contre les déportations massives de Roumains de Bessarabie, c'est-a-dire de reunir toutes les organisations roumaines et de provoquer une protestation en masse? Et que si cela n'a pas été fait, c'est par considération pour le Figaro et pour préserver cette amitié franco-roumaine si necessaire à nos deux peuples?

Personnellement j'ai toujours préconisé l'entente entre les Hongrois et les Roumains. Mais pour s'entendre il faut être au moins deux. Mme Auclères, qui est d'origine hongroise, ne semble pas avoir compris mon point de vue et elle s'entête à rallumer le feu qui couvait sous les cendres en train de s'éteindre.

La Transylvanie restera roumaine . . . ou bien alors c'est la Roumanie qui cessera d'exister.

Monsieur ,mettez vous à notre place!

Très cordialement à vous,

Léon Negruzzi
Président de L'A.C.R.F.

A cette lettre, aucune reponse . . .

B) Une mise au point adressée au journal Le Monde

Monsieur Hubert BEUVE-MERY
Directeur du Journal **Le Monde**
5, rue des Italiens – Paris 9e

Monsieur le Directeur,

J'ai lu avec attention et intérêt l'article «L'U.R.S.S. TENTEE PAR L'ISOLATIONNISME», signé par M. André Fontaine et publié par votre journal dans son numéro du 26 aout 1965.

Pour faire comprendre une situation internationale confuse et d'habitude regardée de travers, votre illustre collaborateur y introduit des idées générales singulièrement nouvelles, que l'on ne saurait les accepter toutes, mais qui ne laissent pas d'être instructives. Malheureusement, le sentiment de sincérité et d'objectivité qui se dégage de cet article, se trouve terni dans l'esprit du lecteur par quelques tournures de phrase, accidentelles – j'aime le croire –, dont l'une est restée fortement ancrée dans ma memoire. Monsieur Fontaine écrit: «les Chinois et les Roumains revendiquent les terres russes, les Hongrois la Transylvanie, attribuée à Bucarest, en 1945, par l'arbitrage de Staline . . .» Par un simple égarement de plume, toute l'histoire de la Roumanie se trouve sans dessus dessous.

Les «terres russes» dont il est question, c'est la Bessarabie roumaine, **plus exactement la moitié orientale de la Moldavie,** delimitée à l'ouest par le Pruth et à l'est par le Dniester. Ces . . . «terres russes» font historiquement partie integrante de la Roumanie et sont ethniquement roumaines – en dépit des déportations massives vers la Siberie.

Quant à la Transylvanie, berceau du roumanisme, elle n'a pas été – que je sache – «attribuée à Bucarest, en 1945, par l'arbitrage de Staline»; elle fut – après des siècle de domination etrangère – reconue province roumaine, par le traité de Saint-Germain, en application du principe ethnique régissant le tracé des frontières nationales à la fin de la première guerre mondiale. L'auteur de l'article pense, peut-etre, à l'arbitrage de Vienne, conséquance inévitable du pacte germano-soviétique (Ribbentrop-Molotov), par lequel Ribbentrop et Ciano arrachèrent à la Roumanie, dans la nuit de 29/30 août 1940, la partie septentrionale de la Transylvanie. En 1945, la Transylvanie du Nord fut libérée de l'occupation hongroise par l'Armée roumaine – dont je faisais moi-même partie, comme lieutenant – et le traité de Paris de 1946, annulant les effets de l'arbitrage de Vienne, consacra son integration définitive à la Roumanie.

Afin d'eviter à vos lecteurs une regrétable confusion, je vous prie de bien vouller insérer dans votre prochain numero ces quelques lignes, que je crois utiles à la difusion d'une correcte information, dont votre journal se fait à juste raison un titre d'honneur.

Veuillez agréer, Monsieur le Directeur etc.

C. Stoicanescu
Secrétaire Général de l'A.C.R.F.

Aucune reponse . . .

La grande presse commencerait-elle à prendre ses distances par rapport à la vérité? . . .

C. S.

PENTRU ABONAŢII DIN FRANŢA

Orice sume de bani destinate ziarului rugăm a se trimite la noul nostru cont cecpostal, anume:

C. C. P. — PARIS — 11.149.47
M. STOICANESCO Constantin
10, rue Edm. Guillout
Paris 15-e
cu menţiunea: **pour l'Etendard**

Orice sumă de bani destinată ziarului rugăm a se trimite la următoarea adresă:
Bankgeschäft OTTO DIERKS & Co.
8 München 2 – Marienplatz 28
Kto.-Nr. 59 555 PSchA München,
cu menţiunea:
für STINDARDUL, Konto-Nr. 2 277

Die Standarte

Offene Worte eines Rumänen an die Ungarn

Von **Ion V. EMILIAN**

Als in den ersten Tagen des Monats November 1956, die Raupenketten der sowjetischen Panzer das Ausbleiben der erhofften westlichen Hilfe verkündeten und der heldenmütige Freiheitskampf der Ungarn mit blutiger Grausamkeit erstickt wurde, als die letzte, an die freie Welt gerichtete Botschaft „Wir sterben für Ungarn **und für Europa"** gesendet wurde, brachten wir eine, mit den rot-weiß-grünen ungarischen Nationalfarben und dem Kossuth-Wappen geschmückte Sonderausgabe dieser Zeitung. Wir glauben nicht, daß eine rumänischeZeitung jemals ähnlich gehandelt hat. Wir taten dies nicht nur als Huldigung für die ungarischen Aufständischen, die ihr Leben für die Freiheit opferten, sondern auch in der Überzeugung, daß wir damit einen Grundstein für die ungarisch-rumänische Verständigung, Zusammenarbeit und Freundschaft legten. Was wir damals taten, bereuen wir heute nicht!

Wir sind aber überrascht, sogar bestürzt, über den Umfang und die Vehemenz der Kampagne gegen das rumänische Volk, die in der letzten Zeit, seitens ungarischer Exilkreise, mit Unterstützung einer ferngelenkten Presse, die behauptet das Sprachorgan des sogenannten Weltgewissens zu sein, gestartet wurde und ständig amplifiziert wird. Man behauptet, daß die ungarische Minderheit in Siebenbürgen von den Rumänen verfolgt, unterdrückt, in andere Teile des Landes umgesiedelt wird, ja Gefahr läuft ausgerottet zu werden. Dabei schreckte man auch vor dem Wort **Genozyd** nicht zurück. In mehreren Pamphleten, die hauptsächlich in Südamerika verbreitet wurden, wurde behauptet, daß sich die Rumänen des Völkermordes gegen die Ungarn schuldig machen. Und um zu beweisen, daß wir im Stande sind, dergleichen durchzuführen, werden wir beschuldigt, 800.000 Juden umgebracht zu haben. Es wird selbstverständlich nicht gesagt, wann, wo und auf welche Art und Weise das geschah, aber eine solche Behauptung hat, und sei sie noch so verschwommen, bei dem heutigen Stand der Dinge auf diesem Gebiet alle Chancen, sich größter Publizität zu erfreuen.

Als Begleitmusik zu dieser Hetzkampagne, werden längst überholte Theorien angewärmt und in den Spalten der Zeitungen gebracht. In bezug auf die Herkunft und die Kontinuität der Rumänen werden alle möglichen widersprechenden Legenden, die von Geschichtsforschern, Linguisten und Philologen fast einstimmig verworfen wurden, jetzt frisch gedruckt, um den Beweis zu erbringen, daß wir Rumänen in Siebenbürgen Eindringlinge sind und daß die Magyaren erst nach Unterdrückungen und Deportierungen seitens der Rumänen, die Mehrheit in dieser Provinz verloren haben. Das Gegenteil zu beweisen, wäre für uns die Evidenz zu beweisen, **enfoncer une porte ouverte,** da die Ungarn – und das wissen sie selbst besser als alle anderen – **niemals** die Mehrheit in Siebenbürgen hatten und seit eh und je weit davon entfernt waren, auch nur ein Drittel der Bevölkerung zu bilden.

Der ungarische Staatsmann Nikolaus **Baron Vay,** ein gebildeter und sehr kluger Mann und aufrichtiger ungarischer Patriot, der die ihm 1850 von der Wiener Regierung angebotene Stelle eines Gouverneurs von Ungarn zurückwies und 1852 auch zum Güterverlust und zum Tode verurteilt wurde, war 1848 königlicher Kommissar in Siebenbürgen. An Ort und Stelle beurteilte Baron Vay die Lage so, wie sie wirklich war und fand auch die richtige Benennung für Siebenbürgen, **er nannte es Oláhföld,** das heißt das Land der Walachen, also das der Rumänen. Zur selben Konklusion war schon einige Jahre vorher **P. Magda** gelangt, als er die „Neueste statistisch-geographische Beschreibung des Königreiches Ungarn" 1834 in Leipzig herausgab. Magda stellte fest, daß sich im ganzen Komitat Arad, das heute im äußersten Westen von Rumänien liegt und an Ungarn grenzt, **169 rumänische gegenüber 11 ungarischen Gemeinden befanden.** Arad gehört aber nicht zu Siebenbürgen, sondern zum Kreischgebiet und war schon vor Siebenbürgen ein Bestandteil des Königreichs Ungarn, das erst nach dem königlichen Reskript vom 17. Februar 1867 eine ungarische Provinz wurde, früher ein selbständiges Fürstentum war und seit 1691 direkt unter kaiserlicher österreichischer Verwaltung stand.

Die erste Volkszählung, die von den neuen ungarischen Behörden durchgeführt wurde, ist jene von 1881, deren Angaben auch im XIV. Band von „Meyers Konversations-Lexikon", Leipzig 1889, auf Seite 941, zu lesen sind. Nach der **ungarischen** Volkszählung von 1881, setzte sich die Bevölkerung von Siebenbürgen wie folgt zusammen: 1,146.611 Rumänen, 608.152 Ungarn, 204.713 Deutsche, 46.460 Zigeuner, 3.315 Armenier und 1.983 Slawen. Hier muß vermerkt werden, daß diese Statistik den **günstigsten** Prozentsatz der ungarischen Bevölkerung erbrachte.

Warum? Aus dem einfachen Grunde, weil der Geburtenüberschuß bei den Rumänen weit höher war und ist als bei den Ungarn. Eine Ausnahme bilden nur die Székler, über welche wir noch sprechen werden, und bei denen ein fast gleicher Bevölkerungszuwachs wie bei den Rumänen zu verzeichnen ist.

Über den Werdegang der siebenbürgischen Rumänen, über ihre Leiden zwischen dem Ausgleich von 1867 und dem Zusammenbruch der Österreichisch-Ungarischen Monarchie im Jahr 1918, über das Schulgesetz von 1907 und dessen Autor Albert **Graf Apponyi,** sowie über das ungarische Wahlgesetz, das die Wahlkreise mit rumänischer Mehrheit einfach auflöste, wollen wir lieber nicht mehr sprechen. Es sind für uns zu schmerzliche Erinnerungen, die wir gerne vergessen wollen, um alles was einer Verständigung mit unserem Nachbarvolke im Wege steht, für alle Zeiten zu beseitigen.

Projekte des Zusammenschlusses und die Verwirklichung

Schon einige Jahre vor dem Ausbruch des ersten Weltkrieges, führten namhafte Politiker der habsburgischen Monarchie Verhandlungen mit den Führern der siebenbürgischen Rumänen, Verhandlungen, die zur Schaffung einer günstigen Lage dieser Rumänen führen sollte, auch in bezug auf ihre nationalen Ansprüche. Nach dem Ausbruch der Feindseligkeiten, machte **Graf Czernin** sogar Angebote an das Königreich Rumänien: die Doppelmonarchie wäre bereit gewesen, einige Kreise Südsiebenbürgens und der Bukowina an Rumänien abzutreten. Der Wunsch nach der großen Vereinigung aller Rumänen war jedoch zu groß und solche Angebote lockten nicht mehr. Der Ausgang des I. Weltkrieges beschleunigte sicher die Erfüllung dieses Wunsches, aber auch wenn es anders gekommen wäre, hätten sich alle Rumänen in einem einzigen Staat zusammengefunden, auch wenn dieser Staat eine Donauföderation, oder die Vereinigten Staaten von Großösterreich gewesen wären... Interessanterweise waren nicht nur Habsburger und russische Kaiser bestrebt, alle Rumänen unter ihr Szepter zu bringen (Katharina II hatte Potemkin als zukünftigen König von Dazien vorgesehen), sondern auch Ungarn, so zum Beispiel Gabriel **Bethlen,** der in seinem Bestreben, die Rumänen zum Kalvinismus zu bekehren, Bücher in rumänischer Sprache drucken ließ.

Am 1. Dezember 1918, verkündeten die Delegierten aller rumänischen Gemeinden aus Siebenbürgen, aus dem Kreischgebiet, aus dem Banat und der Marmarosch, auf dem großen Platz vor dem Haupttor der Festung von Karlsburg (Alba Iulia, ung. Gyula-Féhérvar) die Union mit dem Königreich Rumänien, das aus der Vereinigung der Moldau und der Walachei entstanden war. Es war ein freier Entschluß, auf Grund des Selbstbestimmungsrechtes der Völker, ohne Zwang und ohne Druck seitens der rumänischen Streitkräfte oder einer anderen alliierten Macht. Im Gegenteil, der Zufall wollte es, daß sich der ruhmreiche deutsche Generalfeldmarschall von Mackensen, als Zeuge dieses Bekenntnisses der Rumänen, an der Spitze seiner Truppen, in unmittelbarer Nähe der historischen Versammlung befand.

Diesem Anschluß stimmten auch die Siebenbürger Sachsen zu, nämlich auf ihrer Tagung am 8. Januar 1919 in Mediasch. Am 10. August 1919 traten die Banater Schwaben in Timişoara (Temeschburg) zusammen und verlangten **den Anschluß des ganzen Banates an Rumänien,** also auch der Gebiete, die heute einen Teil der jugoslawischen Vojvodina bilden.

Was für die Rumänen eine selbstverständliche Folge ihres Dranges nach Freiheit und nationaler Einheit war, wurde von den Ungarn als ein sehr schmerzlicher, unerträglicher Verlust betrachtet.

Wir national gesinnten Rumänen, verstehen in dieser Hinsicht die Gefühle der Ungarn vollkommen. Wir haben Verständnis für die Bedeutung Siebenbürgens für die Ungarn: wir denken an die angevinischen Könige, die römisch-katholische Kathedrale in Klausenburg, die von König Sigismund gebaut wurde, das Geburtshaus von König Matthias, dem zweiten Sohn des Ioan Hunyadi, ebenfalls in Klausenburg (Cluj, ung. Kolozsvár), an die Denkmäler und die Kulturstiftungen, die die Bethlens, die Batyányis, die Telekis und viele andere hinterlassen haben... In der römisch-katholischen Kathedrale von Alba Iulia befinden sich die Sarkophage des Johannes, des Ladislaus Hunyadi und der Königin Isabella. Die Hunyadis waren jedoch rumänischer Abstammung, genau wie die **Dragfys,** die **Maylats** und andere, die ihren Platz in der Geschichte Ungarns haben. Wir erwähnen das nicht um uns zu rühmen, sondern um zu unterstreichen, daß die beiden Völker mehr gemeinsames als trennendes besitzen.

Siebenbürgen bedeutet also für die Ungarn viel. Aber für uns? Hier, an den Hängen der Karpathen, im Hatzegland, im westlichen siebenbürgischen Erzgebirge und in Bihor sind wir als Volk entstanden. Siebenbürgen ist die Wiege des rumänischen Volkes. Hier wurden die ersten rumänischen „Knezate" und „Vojvodschaften" gebildet, deren Existenz in dem sogenannten **Johanniter-Diplom** des ungarischen Königs Bela IV. festzustellen ist. Aus Fogarasch und Marmarosch sind die rumänischen Reiterscharen gekommen, die die Fürstentümer Moldau und Walachei gründeten und noch lange Zeit nach diesen „abgesessenen Reitern", die wir mit dem Namen **„Descalecatori"** bezeichnen, waren größere Gebiete Siebenbürgens, wie zum Beispiel das Fogarascher- und das Almascherland, noch im Besitz der walachischen Fürsten, wie auch aus dem stolzen Titel hervorgeht den **Mirca der Alte** (1386–1418) trug: „Ich, Mircea, Grossvoevod und Herr, von Gottes Gnaden und mit Gottes Schutz Besitzer und Herrscher des gesamten Ungrovlachischen Landes und der jenseits der Berge liegenden Teile, auch der tartarischen Gebiete und des Landes von Almasch und Fogarasch Herzog, und des Banates von Severin Herr und Herr der beiden Teile der ganzen Donau, bis an das grosse Meer."

Hier bei Turda (Thorenburg, ung. Torda) ist Michael-der-Tapfere, der kurze Zeit über alle rumänischen Länder herrschte, gefallen.

Aus Siebenbürgen sind die ersten Botschaften in rumänischer Sprache in die Walachei und in die Moldau gedrungen, Aufrufe des Widerstandes gegen die Gefahr der Slawisierung durch die Orthodoxie. Entscheidend für uns war die Tatsache, daß die Siebenbürger Sachsen, die unter Johannes Honterus in ihrer Gesamtheit den evangelisch-lutherischen Glauben angenommen hatten, uns zum Protestantismus bekehren wollten. Die sächsischen Stadtrichter von Hermannstadt (Sibiu, ung. Nagy-Szeben) druckten 1544 den „Lutherischen Katechismus" in rumänischer Sprache und damit **das erste Buch in rumänischer Sprache überhaupt.** Es folgten viele andere Bücher, die in der rumänischen Mundart der Walachei und Südsiebenbürgens verfaßt worden waren und die Grundlage der späteren rumänischen literarischen Sprache bildeten. Seit diesem Zeitpunkt, setzte sich die Sprache, die auf Anregung der sächsischen Stadtrichter von Hermannstadt, Kronstadt und auch Mühlbach gedruckt worden war, in allen rumänischen Gebieten durch und von nun an wurde **die Einheitlichkeit der Rumänen überall und von allen Chronisten und Schriftstellern unterstrichen...**

Genau so positiv für uns hat auch die Gegenreformation gewirkt, ebenfalls in Siebenbürgen. Als Folge der im Jahre 1700 erklärten Union mit Rom und der Anerkennung des Papstes als Oberhaupt eines beträchtlichen Teiles der rumänischen orthodoxen Kirche, entstand die sogenannte „Siebenbürgische Schule", auch „Lateinische Schule" genannt, die wahrscheinlich den wichtigsten Beitrag zur Erreichung der politischen und sozialen Rechte der Rumänen in Siebenbürgen und zur späteren politischen Einheit aller Rumänen leistete, die ihren Schlußakt in der Unionserklärung von Alba Iulia, am 1. Dezember 1918, gefunden hat.

Die Ungarn im Königreich Rumänien. Der Wiener Schiedsspruch

Zwischen den beiden Weltkriegen, haben die Ungarn, die sich mit dem Verlust Siebenbürgens und der anderen abgetretenen Gebiete nicht abfinden wollten, eine sehr ausgedehnte Kampagne für die Revision des Friedensvertrages von Trianon durchgeführt, die auch bei manchen Persönlichkeiten der ehemaligen Siegermächte Unterstützer fand. Als Gegenmaßnahme wurde in Bukarest eine „Antirevisionistische Liga" gegründet, die als Sprachorgan die größte rumänische Tageszeitung „Universul" hatte. Beide Aktionen waren nicht gerade geeignet, die Lage der wichtigen ungarischen Minderheit in Rumänien und die Beziehungen zwischen Ungarn und Rumänien zu verbessern. Ein gewisser, kaum spürbarer Widerstand der Ungarn in Rumänien gegen verschiedene Maßnahmen, wie zum Beispiel gegen die Verstaatlichung einer Anzahl von Schulen und gegen die Agrarreform (von der letzteren haben auch die ungarischen Bauern profitiert), hat nie agressive Formen angenommen. Die Ungarn hatten im Bukarester Parlament 16 Abgeordnete und 9 Senatoren, was ihrem völkischen Prozentsatz entsprach. Sie hatten ihre konfessionellen Schulen, ihre Kultur- und Sportvereine und ihre Zeitungen; auch in Bukarest, von dem man in den dreißiger Jahren erzählte, daß es die zweitgrößte ungarische Stadt der Welt sei (150.000 Ungarn), erschienen damals 2 ungarische Tageszeitungen: „Bukaresti Náplo" und „Bukaresti Hirlap". Ein beträchtlicher Teil der ungarischen Zeitungen und Zeitschriften in Rumänien, wurden jedoch damals von linksstehenden, meist jüdischen Journalisten redigiert, was bei der Machtergreifung durch die Kommunisten nicht ohne Bedeutung blieb.

Wie war aber die demographische Lage der Ungarn in Rumänien zwischen den beiden Weltkriegen? In bezug auf diese Frage kann man feststellen, daß zwischen der ungarischen Volkszählung im Jahre 1910 und der rumänischen Volkszählung von 1930 kaum nennenswerte Unterschiede bestehen. Im Vergleich zu 1910, ist der Prozentsatz der Ungarn in Siebenbürgen, dem Banat, Kreischgebiet und der Marmarosch von 31,6 auf 24,4 gesunken. Der Unterschied ist durch zwei Tatsachen zu erklären: 1. Eine Anzahl von Ungarn, hauptsächlich Beamte, Lehrer, Großgrundbesitzer und ihre Angehörigen, haben sich nach Ungarn zurückgezogen. 2. In der ungarischen Volkszählung von 1910 waren alle Juden als Ungarn registriert. Die Rumänen erfaßten die Juden als separate Volksgruppe.

Demnach setzte sich 1930 die Bevölkerung Siebenbürgens, des Banats, des Kreischgebietes und der Marmarosch wie folgt zusammen:

Rumänen:	3,207.880	oder 57,8%
Ungarn:	1,353.276	oder 24,4%
Deutsche:	543.852	oder 9,8%
Andere:	443.355	oder 7,9%

Die Juden stellten 3,2% der Bevölkerung der obengenannten Gebiete.

Die Rumänen bildeten also die absolute Mehrheit, was übrigens auch die ungarische Volkszählung von 1910 feststellte.

Das wirkliche Kräfteverhältnis geht noch deutlicher hervor, wenn man in Betracht zieht, daß von den 138 Kreisen dieser Gebiete, **die Rumänen in 113 Kreisen die Mehrheit hatten,** und daß von insgesamt 4.087 Gemeinden **2.979 vorwiegend rumänischen Charakter aufwiesen.**

Die westlichen Randgebiete, die an der heutigen Grenze mit Ungarn liegen, werden von einer überwiegenden rumänischen Mehrheit bewohnt: 61% Rumänen im Komitat Arad, 61,6% in Bihor, 60,5% in Satu Mare, 56,2% in Salaj und 77,5% in Someş.

Die Ungarn verfügen nur in den 3 Komitaten des Szeklergebietes über eine klare Mehrheit, nämlich in Ciuc (ung. Csik) 82,7%, in Odorhei (ung. Udvarhely) 91,6% und in Trei Scaune (ung. Háromsszék) 80,4%. In einem vierten Komitat, dessen Hauptstadt Neumarkt (Târgul, Mureş, ung. Maros-Vásárhely), das Kulturzentrum der Szekler ist, beträgt der Prozentsatz der ungarischen Szekler 42,6% gegenüber 45,8% Rumänen, 3,9% Deutschen und 7,7% anderen, meist Juden. Schließlich lebt im Komitat Târnava Mică (Klein-Kokel, ung. Kis-Kükölo) ebenfalls eine geschlossene Gruppe von ungarischen Szeklern, die aber nur 23,6% der Bevölkerung ausmachen, gegenüber 53,9% Rumänen, 16,1% Deutschen (Siebenbürger Sachsen) und 6,9% anderen, meist Zigeunern.

Aus den ersten 4 Komitaten und aus einem Teil des Komitates Târnava Mică, haben die Kommunisten die sogenannte Autonome Magyarische Region gebildet.

In den übrigen Gebieten bilden die Ungarn vereinzelte Inseln und leben zerstreut zwischen der rumänischen Mehrheit. Im gesamten Banat machen die Ungarn nur 10,4% der Bevölkerung aus, in der Marmarosch 6,9%, in Hunedoara 5,5% und in Someş 4,7%.

Wir wollen uns jetzt nicht mit dem Wiener Schiedsspruch vom 30. August 1940, der letzten Endes zum Staatsstreich vom 23. August 1944 in Bukarest und der anschließenden Katastrophe führte, befassen. Am Rande sei nur erwähnt, daß auf dem Gebiet, das damals Ungarn zugeteilt wurde, 2,387.778 Einwohner lebten, von welchen 1,171.457 Rumänen (49,1%), 912.098 Ungarn (38,2%), 68.697 Deutsche (2,9%), 24.100 Ukrainer (1%), 18.527 Tschechen und Slowaken (0,8%) 138.917 Juden (5,9%), 46.038 Zigeuner (1,9%) und 7.952 verschiedene Nationalitäten (0,03%) waren. Nach diesem Wiener Schiedsspruch sind über 200.000 Rumänen aus Nordsiebenbürgen nach Rumänien geflüchtet.

Nach dem Staatsstreich vom 23. August 1944, waren bis Ende Oktober 1944 ganz Siebenbürgen und die anderen, im September 1940 an Ungarn abgetretenen Gebiete, wieder in rumänischem Besitz. Die Russen stimmten jedoch einer regelrechten Übernahme, einschließlich der Installierung der rumänischen Behörden, erst zu, nachdem sie ihren Mann, **Petru Groza,** als neuen Regierungschef in Bukarest eingesetzt hatten. Das geschah am 6. März 1945.

Die Entwicklung nach der kommunistischen Machtergreifung

Petru Groza, ein reicher Mann, der fast in jeder politischen Partei einmal Station gemacht hatte, gründete kurz vor dem II. Weltkrieg eine sogenannte **Pflüger Front,** die ohne Bedeutung blieb und ihre Tätigkeit ausschließlich auf das Gebiet von Hunedoara (ung. Hunyadi-Komitat) beschränkte.

Von Anfang an aber hatten Groza und seine Pflüger Front mit einer linksgerichteten Organisation der ungarischen Minderheit, **Mados,** zusammengearbeitet. Mit diesen 2 Organisationen, mit abtrünnigen Politikern anderer Parteien und

(Fortsetzung auf Seite 10)

Offene Worte eines Rumänen an die Ungarn

(Fortsetzung von Seite 9)

mit kommunistischen Tarnorganisationen, bildeten die Kommunisten ihre sogenannte Nationale Demokratische Front, die bei den Parlamentswahlen am 19. November 1946 auftrat.

Die Kommunistische Partei selbst war in Rumänien inexistent, da ihre Mitgliederzahl nie die Tausendgrenze überschreiten konnte; und nur ein geringer Teil der tausend Vorkriegskommunisten waren Rumänen. Um ihre, von den sowjetischen Auftraggebern anbefohlene „Umorganisierung" des Landes durchführen zu können, waren die Kommunisten gezwungen, Hilfe überall dort zu suchen, wo sie zu finden war. Man dachte auch an die ungarische Minderheit und durch seine verbündeten Mados-Leute sorgte Petru Groza für die Durchführung des kommunistischen Planes. Als erster Schritt, der die Ungarn für eine erweiterte Mitarbeit gewinnen sollte, wurde in Klausenburg schon 1945, **durch königliches Dekret,** eine ungarische Universität geschaffen, die den Namen **János Bolyai** erhielt, nach dem berühmten, aus Siebenbürgen stammenden ungarischen Mathematiker. Die Klausenburger rumänische Universität wurde umgetauft und bekam den Namen **Victor Babeş,** nach einem verdienten rumänischen Bakteorologen, der zwar in Bukarest als Professor wirkte, jedoch aus Siebenbürgen stammte. Die medizinische Fakultät, die zur Bolyai-Universität gehörte, wurde nach Târgul Mureş (Maros-Vásárhely) verlegt, um auch den Szeklern entgegenzukommen. Gleichzeitig wurde ein ungarisches Konservatorium für Musik und Theaterkunst, mit 24 Lehrstühlen, in Klausenburg geschaffen und eine ungarische landwirtschaftliche Hochschule im Szeklergebiet.

Ende 1945 funktionierten in Rumänien 127 ungarische Gymnasien und Oberschulen und 1.647 ungarische Volksschulen. In den nachfolgenden Jahren ist die Zahl der ungarischen Ober- und Volksschulen ständig angewachsen.

In Siebenbürgen mußten die Kommunisten aber noch andere Probleme lösen: die Liquidierung der Nationalen Bauern-Partei, die unter Führung von **Juliu Maniu** stand und die Liquidierung der rumänischen mit Rom unierten Kirche, da die Kommunisten nur eine einzige rumänische, dem neuen Staate vollkommen hörige Kirche haben wollten.

Juliu Maniu, gewiß ein aufrichtiger Demokrat, der schon in der alten Donaumonarchie ein bekannter Politiker gewesen war, hatte, trotz seiner einwandfreien Sympathie für die Westalliierten, bis zu einem gewissen Zeitpunkt Marschall Antonescu unterstützt, dann aber wurde er die Hauptfigur der Koalition der sogenannten historischen demokratischen Parteien, die für das Ausscheiden Rumäniens aus dem Bündnis mit Deutschland arbeitete und letzten Endes die Absetzung von Antonescu herbeiführte.

Nach dem 23. August 1944, als die Kommunisten ihr System in Rumänien, Schritt für Schritt, einführten und die anderen Parteien ausschalteten, bekämpfte Maniu, genau wie **Constantin Bratianu,** der Führer der Liberalen Partei und **Titel Petrescu,** der Führer der Unabhängigen Sozialisten, die kommunistische Regierung mit aller Heftigkeit. Für die Kommunisten war Maniu jedoch die größte Gefahr, nicht nur weil die Nationale Bauern-Partei über die größte Anhängerschaft verfügte, sondern auch deshalb weil alle früheren Anhänger der jetzt nicht mehr zugelassenen politischen Parteien in seiner Partei Zuflucht gefunden hatten. Legionäre der Eisernen Garde, Christlich-Nationale der Cuza-Goga Partei, aus der Armee entlassene Offiziere und Unteroffiziere, alle unterstützten in den Jahren 1945/46 die Partei von Juliu Maniu, die ihnen die Gelegenheit bot, die Kommunisten zu bekämpfen, ja sogar für den Sturz der kommunistischen Regierung zu arbeiten.

Besonders stark war die Partei von Juliu Maniu in Siebenbürgen, als Erbin der einstigen rumänischen nationalen Opposition im Königreich Ungarn vor 1918. Darum setzten die Kommunisten überall in Siebenbürgen zahlreiche Ungarn in Verwaltungsposten und hauptsächlich im Staatssicherheitsdienst ein. Wir wissen, daß viele Ungarn damals nicht aus kommunistischer Überzeugung in den Staatsdienst traten, sondern in dem Glauben, auf diese Weise ihrem eigenen Volke besser dienen zu können. Es mag sein, daß bei der Unterdrückungsaktion gegen die „Tzaranisten", wie die Maniu-Anhänger genannt wurden, bei einer Anzahl von Ungarn, die jetzt im kommunistischen Dienst standen, auch die Ressentiments gegen die einstigen „Ungarnhasser" und Widersacher der Budapester Regierungen eine Rolle gespielt haben. Wir wollen damit nicht eine Art Sünderregister aufstellen, aber der Wahrheit zu Liebe können wir diese Tatsachen nicht verschweigen.

Es gab viele Tote und Verwundete bei den Wahlen im November 1946, Feuergefechte, alle möglichen Ausschreitungen und Druckmaßnahmen; die Nationale Bauern-Partei hatte jedoch überall in Rumänien, und nicht nur in Siebenbürgen, die meisten Stimmen. Auch die Einheiten der Armee **stimmten,** trotz Tätigkeit der politischen Offiziere und trotz der Tatsache, daß die Mannschaften, Unteroffiziere und Offiziere ihre Stimme in separaten Wahlsprengeln abgeben mußten, **geschlossen für Juliu Maniu und gegen die Kommunisten.** Die Wahlen wurden aber gefälscht, nämlich durch eine nie dagewesene Methode: die oberste Wahlbehörde registrierte die Maniu-Stimmen als für die Kommunisten abgegebene Stimmen und umgekehrt. Unglaublich aber wahr! Proteste und die Berichte der in Bukarest akreditierten amerikanischen, britischen und französischen Diplomaten nützten nichts. Die Kommunisten „siegten" **mit den Stimmen der anderen.** Die Nationale Bauern-Partei und die übrigen zwei demokratischen Parteien wurden liquidiert. Ein Jahr später mußte der König abdanken und die Volksrepublik wurde ausgerufen.

Dann wurde die rumänische **unierte** Kirche von der kommunistischen Regierung für aufgelöst erklärt, ihr gesamtes Hab und Gut konfisziert, alle ihre Bischöfe, Prälaten und Theologieprofessoren, sowie mehr als die Hälfte ihrer übrigen Geistlichen verhaftet. Mit Ausnahme von Bischof **Juliu Hossu,** der noch am Leben ist, sind alle 5 Bischöfe im Gefängnis gestorben.

Am 29. Oktober 1948 als diese Aktion, die hauptsächlich in Siebenbürgen durchgeführt worden ist, ihren Höhepunkt erreichte, waren 80% der Staatssicherheitsdienstoffiziere, die hier am Werk waren, Ungarn oder ungarisch sprechende Juden. Darüber besitzen wir genaue Listen, Personalien samt dem dazugehörigen Lebenslauf. Wir sind ebenfalls im Besitz des Schematismus des Staatssicherheitsdienstes und der Miliz für Siebenbürgen, für das Banat und das Kreischgebiet in der Periode 1949–1956. Aus diesem Schematismus geht einwandfrei hervor, daß mehr als die Hälfte aller Offiziere des Staatssicherheitsdienstes und der Miliz in diesen Gebieten, Angehörige der ungarischen Minderheit waren. Die aus der Region Kronstadt (Braşov, ung. Brásso) nach Deutschland zusammengeführten Volksdeutschen teilten uns mit, daß bei der Regionalen Direktion des Staatssicherheitsdienstes in Kronstadt nur **Ungarisch gesprochen wurde.** Nach der Volkszählung vom 21. Februar 1956, setzte sich die Bevölkerung der Region Kronstadt wie folgt zusammen:

Rumänen:	616.200
Deutsche:	148.343
Ungarn:	108.751

Wenn man diese Zahlen mit der Lage bei der betreffenden Staatssicherheitsdienst-Direktion vergleicht, kann man nicht von Benachteiligung und umso weniger von der Unterdrückung der ungarischen Minderheit in Rumänien sprechen.

So lagen die Dinge bis zum Ausbruch des Aufstandes in Ungarn Ende Oktober 1956.

Die Auswirkungen des ungarischen Aufstandes 1956

Die Sympathie für die Aufständischen in Budapest und ihren **heldenmutigen Kampf** wurde in Rumänien nicht nur von den Angehörigen der ungarischen Minderheit bekundet, sondern in zahlreichen Orten auch von den Rumänen selbst. Allein an der Universität Bukarest, wurden damals 1.200 Studenten exmatrikuliert und 500 von ihnen in die Zwangsarbeitslager des Donaudeltas geschickt. In dem nachfolgenden Winter, starben mehr als die Hälfte dieser **rumänischen** Studenten, als Folge der Kälte und einer Tiphusepidemie. Unter diesen Studenten befanden sich auch Sanitätsoffiziere der Armee, die vor ihrem Staatsexamen standen ...

Wir bestreiten nicht, daß damals, auf Verlangen der Russen, der gesamte Verwaltungsapparat von vielen, aber nicht von allen ungarischen Elementen gesäubert wurde und daß gegen einige Szeklerdörfer ausgedehnte Polizeiaktionen durchgeführt worden sind. Diese „Strafexpeditionen" wurden jedoch nicht mit derselben Härte durchgeführt, die gegen rebellierende **rumänische Bauern** im Vrancea-Gebiet, im südlichen Teil der Moldau, angewendet worden sind. Gegen die rumänischen Bauern, haben die Bukarester Machthaber **Kampfflugzeuge und Fallschirmjäger eingesetzt.** Vrancea ist aber eine isolierte Gegend, von Touristen aus dem Westen nicht besucht, eine Gegend, für die die Anwälte der Menschenrechte und die Wortsprecher des „Weltgewissens" kein Interesse haben.

Als Folge der ungarischen Revolution hat auch die ungarische Bolyai-Universität in Klausenburg ihre Selbständigkeit verloren und wurde mit der dortigen rumänischen Universität zusammengekoppelt. Sie heißt jetzt: Universität **Babeş-Bolyai.** Ein Willkürakt, der in bestem kommunistischem Stil durchgeführt wurde. Es wurde nämlich eine Sondersitzung der ungarischen Lehrkräfte angeordnet, mit Kritik und Selbstanklagen; darauf verlangte ein **ungarischer Professor** die Übernahme der Bolyai-Universität durch den Rektor der rumänischen Universität Babeş. Für solche Maßnahmen und solche Methoden kann aber nicht das rumänische Volk verantwortlich gemacht werden, wie im allgemeinen für keine Maßnahme die von der Partei, dem Staatsrat und der Regierung in Bukarest angeordnet wird.

Auch für die Gebietsverschiebungen betreffend die Autonome Magyarische Region können wir nicht zur Verantwortung gezogen werden. Die Amalgamierung der Völkerschaften ist dem rumänischen Volke fremd. Der Völkermischmasch ist eine Erfindung und ein Ziel des Weltkommunismus, **gegen welchen wir Rumänen und Ihr Ungarn besonders aufmerksam sein müssen** und den abzuwehren unsere Aufgabe ist, da **unsere beiden Völker** einem gewissen Drang zur Adria im Wege stehen.

Der Auszug der Landbevölkerung ist eine Konsequenz der forcierten Industrialisierung

In Pamphleten und Zeitungsartikeln wurde gesagt, daß in den ungarischen Landgemeinden Siebenbürgens eine Massenflucht von jungen Leuten festzustellen sei, „die sich in anderen Gegenden, weit von ihren Heimatorten, niederlassen." Das stimmt! Aber diese Migration vom Land zur Stadt ist überall in Rumänien spürbar, bei den rumänischen Bauern genau wie bei den ungarischen und deutschen Bauern. In der Kleinen Walachei, im moldauischen Bergland und in anderen rein rumänischen Gebieten, leeren sich die Dörfer und es sind hauptsächlich die jüngeren Leute, die die Misere auf dem Lande nicht mehr ertragen wollen und sich bessere Arbeitsplätze in den Industriezentren suchen. Es haben sich in Rumänien wandernde Gruppen von arbeitssuchenden Bauern gebildet, die das Land durchstreifen und Arbeit annehmen wo sie einen Arbeitsplatz finden.

Nein, hier stehen wir nicht vor einer „planifizierten Romanisierung", es handelt sich vielmehr um eine Konsequenz der übertriebenen Industrialisierung, von welcher die gesamte Landbevölkerung betroffen ist. Übrigens, denken die kommunistischen Machthaber, selbst besorgt über das Ausmaß dieses Dranges zur Stadt, jetzt an Maßnahmen die geeignet wären, die Bauern zu veranlassen, in ihren Dörfern zu bleiben.

Den ungarischen Bauern in Rumänien geht es schlecht, aber den rumänischen Bauern geht es genau so schlecht. Hier besteht nicht der geringste Unterschied.

Warum mußte das rumänische Volk auf die Anklagebank gebracht werden?

Das Elend, die Schikanierungen, die Entlassungen aus dem Staatsdienst und aus der Wirtschaft, bedeuten aber noch lange nicht Ausrottung und Genozyd.

In seiner bewegten Geschichte, hat das rumänische Volk nur wenige sonnige Epochen erlebt. Es ist so oft unterdrückt worden und hat so viel gelitten, daß es gelernt hat dem Leiden anderer Verständnis entgegenzubringen. Und wenn manchmal die Gleichberichtigung in Rumänien mißachtet wurde, waren es keine **echten** Rumänen die dafür verantwortlich waren, sondern die Bastarde, die uns die früheren Fremdherrschaften – und nicht zuletzt die hundertjährige Phanariotenzeit – hinterlassen haben.

Das rumänische Volk ist tolerant und immer bereit, dem Verfolgten behilflich zu sein. Dazu wollen wir nur ein einziges Beispiel geben, das nicht all zu weit hinter uns liegt.

Es handelt sich um die Behandlung der Volksdeutschen in den von den Sowjets „befreiten" Ländern, in allen, mit Ausnahme von Rumänien. Bei uns waren keine kommunistischen Partisanen an der Arbeit, die die Höfe der Deutschen plünderten, Häuser in Brand steckten, die Frauen vergewaltigten und die Männer erschossen, oder an den Bäumen aufhingen. Selbstverständlich hatten die Volksdeutschen auch bei uns manches zu erdulden, **aber sie sind in Rumänien geblieben und keiner von ihnen wurde vertrieben.**

Mehr als das, als im Januar 1945, auf Verlangen der Russen, alle arbeitskräftigen Männer und Frauen deutscher Volkszugehörigkeit abgeholt wurden, um in der Sowjetunion für den „Wiederaufbau" zu arbeiten, haben sehr viele Rumänen Volksdeutsche in ihren eigenen Häusern aufgenommen und jahrelang versteckt gehalten. Dasselbe geschah mit versprengten deutschen Soldaten; sie bekamen rumänische Bauernkleider, sogar rumänische Uniformen und wurden den Russen nicht ausgeliefert. Jeder Rumäniendeutsche, der sich heute im Westen befindet, kann darüber berichten ...

Nein, die Rumänen sind nicht im Stande, Genozyd zu betreiben.

Weshalb dann diese orchestrierte Kampagne gegen das rumänische Volk?

Die Gründe sind, kurz zusammengefaßt, folgende:

Im März 1964 nahm die Öffentlichkeit von einem sowjetischen Projekt zur Schaffung einer sogenannten überstaatlichen Wirtschaftseinheit an der Unteren Donau Kenntnis, der 40% des rumänischen Territoriums, einschließlich Bukarest, eingegliedert werden sollte, was das Ende des rumänischen Staates bedeutet hätte. Hier sei vermerkt, daß dieses Projekt, das als „Projekt Walew" bekannt geworden ist, nichts darüber sagte, was mit dem Rest von Rumänien geschehen sollte. Auf dieses Projekt hat Bukarest so reagiert wie heute allgemein bekannt ist. Die alte und allgemeine antirussische Stimmung nahm solche Formen an, daß die kommunistische Führungsmannschaft es für nötig fand auch über das **Problem Bessarabien** zu sprechen und vor allem sprechen zu lassen. Ein altes Manuskript von Karl Marx wurde gedruckt, in welchem dieser den rumänischen Charakter der Provinz bewies und Rußland wegen seiner willkürlichen Einverleibung Bessarabiens 1812 anklagte. Zu dem gleichen Thema, brachten westliche Zeitungen und rumänische Exilorganisationen Artikel und Manifeste über Massendeportationen der rumänischen Bevölkerung aus Bessarabien nach Kasachstan und anderen abgelegenen asiatischen Gebieten des sowjetischen Imperiums.

Ausgerechnet in diesem Augenblick wurde die Kampagne gegen die Unterdrückung und „Ausrottung" der Ungarn in Siebenbürgen durch die Rumänen, gestartet. Ist das nicht auffallend?

Ist es nicht auffallend, daß an der Spitze derjenigen, die das rumänische Volk, **und nicht die Sowjets,** auf die Anklagebank bringen wollen, sich gerade jene westlichen Zeitungen befinden, die ständig den Zielen der sowjetischen Diplomatie entgegenkommen, für die „friedliche Koexistenz" und für die ewige Teilung Deutschlands und Europas eintreten, den Rückzug vor dem agressiven Weltkommunismus empfehlen und alle diejenigen unterstützen, die gegen die Schaffung eines vereinten Europas sind?

Wir sind fest davon überzeugt, daß ein solches Zusammentreffen auch den Ungarn nicht entgangen sein kann.

Selbstverständlich muß das Problem der ungarischen Minderheit in Rumänien gelöst werden, aber eine richtige und gerechte Lösung wird nur dann zustande kommen, wenn Ungarn und Rumänen gemeinsam und ohne Mittelsmänner, bestrebt sein werden diese Lösung zu finden. Wir glauben, daß diese Lösung Europa heißt, **ein Europa der Völker,** wo jedes Volk gemäß seinem Fleiß, seiner Fähigkeit, seiner Sitten und seiner Kultur, frei leben und sich entwickeln kann, innerhalb einer Grenze, die bis dorthin reicht wo Europa aufhört.

Kämpfen wir Schulter an Schulter, Ungarn und Rumänen, **für dieses Europa,** damit wir dem sowjetischen Imperialismus ein Ende bereiten können, im Gedenken an die Freiheitskämpfer, die 1956 in Budapest fielen. Denn sie starben für Ungarn **und für Europa.**

Ion V. EMILIAN

Wir kämpfen für die Freiheit, nicht für die „Liberalisierung".

PARTISANENTÄTIGKEIT IM MANÖVER GEPLANT

Unter diesem Titel brachte die **Wehrpolitische Information,** am 18. Dezember 1965 folgenden Bericht:

„Bei der Planung des Manövers »Oktober-Sturm« hat die sowjetische Militärleitung auch den Einsatz von Partisanen einbezogen. Das Manöver der Warschauer Pakt-Staaten fand im südlichen Thüringen statt. Die angenommene Demarkationslinie lag ostwärts des Thüringer Waldes. Die Manöver-Partisanen wurden, wie jetzt bekannt wurde, von Mitgliedern der sowjetzonalen Betriebskampfgruppen gestellt. In Zivil schleuste man sie in das angenommene Feindgebiet ein. Dort sollten sie nicht nur Beobachtungen über Truppenbewegungen melden, sondern auch als Einzelkämpfer im Rücken des Gegners Störaufträge übernehmen. Gleichzeitig hatten diese eingeschleusten Kaderführer die Friedensaufgabe, »klassenbewußte Arbeiter und entschlossene Kämpfer« in ihren Aktionen gegen den angreifenden Aggressor anzuleiten.

Mit dieser Taktik wurde erstmals einer großen Öffentlichkeit bekannt, **daß die Kommunisten in ihrer militärischen Planung fest mit aktiven Kräften rechnen, die im »Feindgebiet« – damit ist die Bundesrepublik gemeint – tätig werden.** Darüber hinaus sind erstmals an die Betriebskampfgruppen offizielle Aufträge vergeben worden, die früher schon in Planspielen dieser paramilitärischen Verbände eine Rolle spielten. Es handelte sich um Kampfaufträge auf dem Gebiet der Bundesrepublik, die jedoch von der SED damals nach Bekanntwerden abgeleugnet worden sind.

Das Manöver »Oktober-Sturm« wird jetzt von Generalstabsoffizieren der Warschauer Pakt-Staaten ausgewertet. Dabei haben Politoffiziere der NVA den Auftrag, den Einsatz der Betriebskampfgruppen als Sabotagetrupps und Kaderführer eingehend auf Erfolg und Wirkung zu analysieren. Bisher ist man zu dem Schluß gekommen, daß eine Aktivität im Rücken des Feindes, wenn sie mit den beabsichtigten militärischen Operationen gut abgestimmt ist, durchaus erfolgreich sei. Deshalb wurde jetzt schon vorgesehen, bei künftigen Manövern auch in anderen Gebieten erneut solche Kampfgruppen hinter der Front als Partisaneneinheiten mit Spezialaufgaben einzusetzen."

Wie festzustellen ist, scheuen sich die Kommunisten jetzt nicht mehr, der Öffentlichkeit bekannt zu machen, daß sie, im Ernstfall „klassenbewußte Arbeiter und **entschlossene Kämpfer**" – gemeint sind damit die radikalsten Elemente der Gewerkschaften, verschiedene linksgerichtete Studentengruppen, Ostermarschierer und andere „fortschrittliche" Intellektuelle – als Partisanenverbände auf dem Gebiet der Bundesrepublik einsetzen werden.

Die Verbindungen dieser zukünftigen Partisanen mit kommunistischen Zellen verschiedener Gruppen von „Gastarbeitern" sind auch ein Hinweis darauf, daß sich die betreffenden Gastarbeiter-Zellen in diese Aktion einreihen werden.

Alle unsere Freunde werden gebeten, uns nur an folgende Anschrift zu schreiben:

808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17.
Ruf: 0 81 41 – 34 18.